

Verser

Index

Maka Mor.....	1-4
Make Far.....	5-8
Barn Ungdom.....	9-10
Korta Neutrala.....	11-14
Personligt.....	15-18
Livets Förgänglighet.....	19-21
Kärlek.....	22-23
Lidande.....	24-25
Frid - Ro.....	26-28
Minnen.....	29
Naturen.....	30-31
Ålderns Höst.....	32
Andliga texter.....	33-37
Dikter.....	38-48
Sentenser.....	49

Maka, Mor

101.

*Ett stycke vardag
gjorde hon till fest
Hjalmar Gullberg*

102.

*Din levnadsdag är slut,
Din jordevandring ändad
Du här har kämpat ut
och dina kära lämnat
Nu vilar Du i ro och frid
Hos Jesu Krist till evig tid*

103.

*Tack för allt gott som
Du oss givit
Din rena kärlek till oss
envar
Här har så tomt och öde
blivit
Ditt goda minne lever kvar*

104.

*Du möter oss ej
mer som förr
Välkomnande därhemma
Vid hemmets kära dörr
Där hörs ej
mer Din stämman
Din plats är tom vid
fönstrets karm
Där du oss väntat ofta
Kring Din gestalt, Din
blick så varm
Blott minnets rosor dofta*

105.

*Du var så god, Du var så
glad
Du lämnar bara vackra
minnen
Så svår är ändå denna dag
Så sorgsna våra sinnen
Men tack för allt vad Du
oss skänkt
Vi vet Du på oss alltid
tänkt
Tack för våra lyckliga
år tillsammans*

106.

*Är det sant att Du är borta
Är det sant att Du är död
Du som ville oss det bästa
Du som var vårt kära stöd*

107.

*Tung blir den väg och
mörk den kväll
jag nu skall ensam
vandra
Men snart i samma
fridens tjäll
vi vila hos varandra*

108.

*Du unnade Dig så lite
Så bråd var Din
arbetsdag
Men själva
vardagsslitet fick
helgens behag
Kärlek hette Din vilja
Osjälvisk gärning
Din värld
Renhetens vita lilja
Bugade sig på Din färd*

109.

*Slumra gott Du kära
Hav tack för allt Du gjort
Vi skall i hjärtat bära
Ditt minne ljusst och stort*

110.

*Vila, vila Du kära i ro
Vänliga skuggor
hölja ditt bo
Aftonens stjärna
Skimrar så blid
Älskade Maka, vila i frid*

111.

*Hon som lyste vår stig
Hennes tid är förbi*

112.

*Hur tyst, hur öde, hur
tomt här hemma
När den vi älskat oss
lämnat har
Ej mer hör vi hennes
kära stämman
Men i vårt minne hon
lever kvar*

113.

*Jag sover gott, ej mer
jag smärta känner
Tyst dödens ängel
viskar sov i frid
Gråt icke, käre make,
barn och vänner
Jag vilar nöjd och fri
från jordens strid*

114.

*Tid som har flytt fås ej åter
Minnet är allt jag har kvar
Djupt i mitt hjärta det
gråter
Och drömmer om
flydda dar*

115.

*Ditt hem som Du älskat
där blommor har spirat
det lämnar Du nu för en
skönare värld*

116.

*Kära lilla Mamma, nu
är Din strävan slut
All smärta den är borta
och Du får vila ut
För allt vi vill Dig tacka
för kärlek rik och stor
För omsorg och all möda
tack kära lilla Mor*

Maka, Mor

117.

*Du ledde oss varsamt i
barndomens år
Du gav oss den kärlek
en Mor blott förmår
Du lärde oss se, på vår
framtid med tro
Att lyckliga dagar en
gång skulle gro
Vi tackar Dig Mor, för
den kraft Du oss gav
Du var, lilla Mor, vad
mest vi höll av*

118.

*Lilla Mor, ack vårt hjärta
Är så fullt av tack till Dig
Vi som aldrig kunnat fatta
Vad det var att mista Dig
Gud han giver många
gåvor om och om igen
Men han giver blott en
moder
Aldrig får vi Mor igen*

119.

*Mor, lilla Mor,
vem var väl som Du?
Ingen i hela världen*

120.

*Mors trötta huvud har
lagt sig till ro
Flitiga händer fått vila
Nu sover hon lugnt i sitt
tysta bo
Dit våra tankar ila*

121.

*Nu har du vandrat,
lilla Mor Långt bort
till vägens slut Du nu hos
Dina kära bor
Ditt lidande har ebbat ut
Tack för allt
Du oss lärt och gett
Om evig ro till Gud vi bett*

122.

*När Far gick bort, så
ensam blev Din strid
Nu kära Mor, har även
Du fått frid
Sov, kära två, som delat
livets öden
I gravens ro förenade i
döden*

123.

*Slumra Moder,
slut är striden
Du har funnit frid och ro
Hos Din Gud i himlafriden
Där får Du för evigt bo*

124.

*Som doften av rosor en
sommardag
Det står lilla Mor kring
Ditt minne
Och bilden av Dig är en
stjärna så klar
Som tändes och ler i
vårt sinne
Du lämnade livet, vi
stannade kvar
Men djupt i vårt hjärta
Du bor*

125.

*Sov i ro, Du lilla Mor
från all livets smärta
Tack för all
Din omsorg stor
ömma modershjärta
Sov i ro, från oro all
uti tysta griften
Djupt Ditt minne leva skall
under livets skiften*

126.

*Sov i ro, min kära Maka
Sov i ro vår lilla Mor
Ingen vet, hur vi Dig sakna
Ack vad tomheten är stor*

127.

*Tack lilla Mor för åren
som gått
Tack för all kärlek och
omsorg vi fått
Tack för all ömhet och
vänlighet stor
Tack för allt
vår älskade Mor*

128.

*Tack, Maka och Mor,
för allt Du varit
Tack för den glädje i
hemmet Du var
Tack för de lyckliga
åren som farit
Tack för de minnen,
Du lämnat kvar*

129.

*Alltid nöjd och glad
Mor var
Tröst och kärlek
allt hon gav
Alltid i vårt hjärta bor
Minnet av en älskad Mor*

130.

*Det finns ett löfte från en
gammal sägen
att modersögat aldrig
slocknar ut
Det kastar solig strålgans
över vägen,
som följer oss till livets slut*

131.

*Mycket blir oss givet
mången skatt så stor
Men blott en gång i livet
gives oss en Mor
Och när detta varma
hjärta
inte klappar mera här,
då känner vi med smärta
att det bästa borta är*

Maka, Mor

132.

*Klockorna ringa så
sakta till ro
Mor har fått ett lugnare bo
Aftonens stjärna lyser
så blid
Sov, lilla Mor, vila i frid*

133.

*Mor hon tröstar
och Mor hon helar
Mor sin kärlek
åt alla delar
Ingen famn är
så varm och stor
Ingen finns som lilla Mor*

134.

*Far har räckt ut handen
Mor har fattat den
På den andra stranden
Mötas de igen*

135.

*Ögonen slutits,
tiden var inne
Djup är vår sorg fastän
ljusst ditt minne
Kärlek och godhet lyste
din stig
Tack kära Mamma,
vila i frid*

136.

*Stor var Din kärlek
God var din själ
Käraste Mamma
Tack och farväl*

137.

*En tröst i sorgen
Gud oss ger
Att Mor nu slipper
lida mer*

138.

*En trött liten Mor med
Silvergrått hår
och en panna som plöjts
av bekymmer och år
Med blick som var
leende solig och klar
Så lever Din bild bland
de Dina kvar*

139.

*För alla fanns rum
i Ditt hjärta
För alla Du gjorde
Ditt allt
Du deltog i glädje och
smärta
Hav tack, lilla Mamma,
för allt*

140.

*Avskedets stund för
alltid har kommit,
solen har sänkt sina
strålar i frid
Borta för alltid är Mor
som vi älskat,
borta från världens oro
och strid
Saknad av många men
mest av de sina
Leva Du skall uti
minnenas led
Tyst är vår hälsning,
sakta vi viska,
sov gott, kära Mamma,
vila i frid*

141.

*Du lämnade livet,
Vi stannade kvar
Men djupt i vårt hjärta
vi gömmer
Ett rum där Du bor,
ty allt gott Du oss gav
Vi aldrig, nej aldrig det
Glömmer*

142.

*Mamma, där Du är
lyser alltid solen
En Mor dör aldrig*

143.

*Din levnadsdag är slut,
Din jordevandring ändad
Du här har kämpat ut och
Dina kära lämnat
Nu vilar Du i ro och frid
Hos Jesu Krist till evig tid
Tack för allt gott som Du
oss givit
Din rena kärlek till oss
envar
Här har så tomt och öde
blivit
Ditt goda minne lever kvar*

144.

*Lilla Mor,
nu Ditt lidande är slut
Nu Du lyckligt kämpat ut
Och Du kommit har till Far
Som Du så länge
efterlängtat har*

145.

*Nu, kära Mor,
Du från oss farit
Upp till en annan,
bättre värld
Vi tacka Dig
för vad Du varit
Vid hemmets lugna,
varma härd
De vackra minnena av Dig
Skall ständigt lysa på vår
stig*

146.

*Sov gott, lilla Mor,
i gravens ro
Hav tack för Din kärlek
Din möda och tro*

Maka, Mor

147.

*Var finns en kärlek som
intill döden
Står oförändrad i alla öden
Som lik Guds ängel oss
övervakar
Och fordrar intet
men allt försakar
På denna jorden
Finns endast en
En moderns kärlek
är det allen
Det är Hans kärlek, den
evigt höga
Som speglar sig i en
moders öga
Därför känns
som sol gått ner
När detta öga
ej strålar mer*

148.

*Allt vad Du lidit vi nog
ej förstått
Men tåligt Du kämpat
och vilan nu nått
Vi ville så gärna
Behålla Dig kvar
Men Ditt livsverk på
jorden
nu avslutat var
Vi unnar Dig vilan
Du nu har fått
Tack kära Maka och Mor
för allt gott.*

149.

*Tyst och stilla,
Mor har somnat
Ögat slutits,
har den somnat
Hon var trött, behöver vila
Efter vandringen
mångmila
Hon gått bort,
men lika nära
är hon ändå sina kära.*

150.

*Dagarna svinner,
vår tid rinner ut
Vid skilsmässans timme
stå vi till slut.
Det vackraste livet kan ge
är en Mor
Med kärlek så rik,
så oegennyttigt stor
Några fattiga ord
kan tolka så smått,
Det tack vi vill sägs
för allt vad vi fått.
Sov älskade Mor,
från livets besvär
Du var oss oändligt,
oändligt kär.*

151.

*Gud- Han giver många
gåvor om och om igen.
Men Han giver blott en
Moder
Aldrig får vi Mor igen.*

152.

*Ljuset från höjden kallar
Stilla din ande far.
Bort över okända dalar
Mor på Din sista färd.
Alla kära där uppe förenas
Det var Din fasta tro.
Vi som blir kvar härnere
känner
att Mor fått ro.*

153.

*Mor var gammal,
trött och sliten
efter många arbetsår.
Då det kom ett bud från
ovan
och som är
den bästa gåvan
när oss ålderdomen når*

Make, Far

201.

*Det hövs en man att viska
ett lugnt farväl åt det
som var*

Bo Bergman

202.

*Arbetsfyllt och
strävsamt har Ditt liv
varit
Lugn och stilla
blev Din död*

203.

*Du bäddas i
hembygdens soliga
famn
Där inga bekymmer
skall trycka
Vid barndomens kyrka
Du hunnit i hamn
Där Dina kära Din
kulle skall smycka
Det är barndomens
klockor som ringa
Och frid är den
hälsning de bringa*

204.

*Det suckar av vemod
då banden de brista
Det tar om vårt hjärta
då kära vi mista
Din blick har slocknat
Din röst har tystnat
Du funnit frid*

205.

*Ditt hjärta som klappat
så varmt för de Dina
ögon som vakat och
strålat så ömt
Har stannat och
slocknat till sorg för
oss alla
Men vad Du oss gjort
skall aldrig bli glömt*

206.

*Du styrde, Du ställde,
Du ville oss väl
Du älskat oss alla
av hela Din själ
Välsignat vare Ditt
Minne*

207.

*Ett verksamt liv har
slocknat ut
En flitig hand har
domnat
Din arbetsdag har nått
sitt slut
Och i Guds hand Du
somnat
Din kära stämman
tystnat har
Men vackert står Ditt
minne kvar*

208.

*För omsorg stor och all
Din strävan
För varma tankar Du
oss i livet skänkt
För alla ljusa, vackra
minnen
Hav tack långt bortom
livets gränser*

209.

*Givmild och trofast var
Du i livet
Tungt är idag att stå
vid Din bår
Allt som var vackrast och
bäst Du givit
Tacksamt vi tänker
på flyktade år*

210.

*Stilla och god har Du
varit i livet
Stilla och tyst ifrån oss
Du gick
Tack för all glädje Du
skänkt oss*

211.

*Hur tomt det efter Dig
har blivit
Det känns som solens
ljus för oss gått ner
Ty ingen såsom Du har
kärlek givit
Din plats kan aldrig
fyllas mer*

212.

*Stilla, så stilla Du käre
nu slumrar
Borta från sjukdom och
strid
Stor är vår saknad men
dock vi Dig unnar
Vila i frid*

213.

*Så vila i frid ty dagen är
slut
Ditt redbara hjärta har
somnat
Din livsgärning lever,
den sinar ej ut
Fast handen i döden har
domnat
Vi tacka för allt vad i
livet Du skänkt
För kärlek och omsorg
vad vackert Du tänkt
Må klockorna
ringa till vila*

214.

*Tack för allt Du oss har
skänkt
För oss Du strävat, på
oss Du tänkt
Ditt goda hjärta, Ditt
ljusa sinne
Hos oss skall leva i
tacksamt minne*

Make, Far

215.

*Vi hann ej säga Dig
farväl ty döden kom
så fort
Men nu vi säga Dig vårt
Tack vid evighetens port*

216.

*När krafterna ständigt
domna
Och ögat sin glans har
mist
så skönt att från allt
få somna
och vila finna till sist*

217.

*Att finna varandra när
livet är ungt
att följas till
ålderdoms dagar
när livet är lätt
när livet är tungt
tillsammans med fröjd
detta draga
Var finns väl i livet för
tvenne
en lott som kan liknas
vid denne*

218.

*Gud märker när stegen är
tung
och trötta de älskades drag
Han märker när krafterna
sviker
och hjärtat slår mattare
slag
Då öppnar han kärleksfullt
famnen
och låter dem somna i frid*

219.

*Min älskade från våra
ungdomsår
aldrig, aldrig mer Din
hand jag hålla får*

220.

*Hand i hand från
ungdomsåren
Vi troget vandrat med
varann
Vi delat kärlek,
hopp och frid
Vi delat sjukdom, sorg
och strid*

221.

*Så har vi vandrat Du och
jag
i kärlek, hand i hand
Så har vi delat varje dag
i våra drömmars land,
Vår lycka var vår
rikedom,
nu har Du gått, min
hand är tom*

222.

*Det fanns för oss alla ett
rum i Ditt hjärta
För alla utav oss Du
gjorde Ditt allt
Du deltog med oss i vår
glädje och smärta
Hav tack, lilla pappa,
hav tack för allt*

223.

*Mor har räckt Dig
handen
Du har fattat den
På den andra stranden
Har ni mötts igen*

224.

*Sov gott, käre Far i
gravens ro
Hav tack för Din kärlek,
Din möda och tro*

225.

*Nu, käre Far,
Du från oss farit
Upp till en annan,
bättre värld
Vi tacka Dig
för vad Du varit
Vid hemmets lugna
varma härd
De vackra minnena av Dig
Skall ständigt lysa på
vår stig*

226.

*Tack Far, för de
lyckliga åren
För kärlekens manande
bud
För uppoffring ända till
båren
För trohet mot människor
och Gud*

227.

*Tom blir platsen i
hemmets vrå
Tung blir vägen att
ensam gå
Tack käre make för de
år som gått
Tack käre Far
för allt vi fått*

228.

*Älskade Pappa
Make och Vän
Vi står här med gråt
och med saknad
Spill inga tårar, sa Du,
när jag dör
Det är inget att gråta för
I minnet lever jag ju kvar
Ingen kan dö som levat har
Tänk er, som om jag tog
en promenad
Vi ses igen, inte nu,
men om ett tag*

Make, Far

229.

*Nu rösten har tystnat
och handen som smekt
har fallit så stilla ner
Och kärlekens glimt,
som i ögat lekt,
har slocknat och tänds
aldrig mer
För allt vad Du var
vill vi ödmjukt stå
med händerna knäppta
till bön
Tack, älskade Make,
min Pappa och vän,
När livet är slut får vi
mötas igen*

230.

*Du var mitt allt
mitt allt i evighet*

231.

*En stund, ej dag gått fram,
då jag Din huldhet ej
försporde
Men bort Du gick,
och jag ej fick dig löna,
som jag borde*

232.

*En tröst i sorgen Gud oss
ger
Att Far nu slipper lida mer*

233.

*När Mor gick bort,
så ensam blev Din strid
Nu käre Far har även Du
fått frid*

234.

*Nu brustit har Ditt trogna
varma hjärta
Din kära röst för alltid
tystnat har
Du lämnat oss i sorg och
smärta
Men ljusst och vackert står
Ditt minne kvar*

235.

*Stilla, så stilla
gick solen ner
Slut är den långa
arbetsdagen
Strålande ögat
ej mer mot oss ler
Hjälpande handen ej
räckes mer
Det ljusa och vackra
förbliver*

236.

*Så ärligt och troget Du
tjänat
För mödorna aldrig Du
vek
Din blick var öppen och
trofast
Ditt hjärta det kände ej
svek*

237.

*Tack, Make och Fader för
allt vad Du varit
Tack för den glädje i
hemmet Du var
Tack för de lyckliga åren
som farit
Tack för de minnen Du
lämnade kvar*

238.

*Troget har Du alltid
strävat
Och för mödan aldrig
bävat
Tills Du inte kunde mer
Ro vi unnar nu Ditt hjärta
Då Du vilar ifrån smärta*

239.

*Vi delat sjukdom, sorg och
strid
Vi delat hälsa, lycka, frid
En gång vi delar samma
grav
Tack för allt som Du gav*

240.

*Ärlig och strävsam
var Din vandring
Stilla och fridsam gick Du
bort*

241.

*Du Make, Far, Morfar och
gode vän
En saknad så stor,
vi fattar ej än
Att Du ej längre finns i
familjens skara
Din livskraft gick så
hastigt
till ända
Ej längre till oss Du kan
återvända
I vårt minne vi kommer
att Dig bevara*

242.

*Hur vi ber och hur vi
gråter,
Pappa får vi aldrig åter
Alltid nöjd och glad Du
var,
tröst och kärlek allt Du
gav
Men i vårt hjärta vi har
minnet av en älskad Far
Givmildheten var Din
stjärna,
godhet var Ditt hjärtas
sång
Hjälpsam så oändligt
gärna,
minnet lever,
vi möts en gång*

243.

*Kära Maka, sörj mig icke
kära barn gråt ej mer
Nu jag sluppit undan
mycket oro
varav världen ger
Mina dagar var utmätta
de voro icke fler*

Make, Far

244.

*Hand i hand från
ungdomsdagar
Vi trofast vandrat
livet ut
O min käre, gode Make
jag kan aldrig glömma Dig
Dina händer ligger stilla
med en bruten ros uti
Minuterna står stilla
i den sorg som drar förbi
Så stilla Du somnade in
från världen
Soliga minnen Du
lämnade kvar
Tårfyllda ögon Dig följa
på färden
Tack för all kärlek och
godhet Du gav*

245.

*Många blev åren Du
vandrade här
så trogen,
så verksam i tiden.
Nu mättad av ålder
förunnat dig är
få njuta av eviga friden.
Tack lilla Pappa.*

Barn, Ungdom

301.

*Din sol gick upp men
skymdes bort
Du var för god för livet
Fast Din levnad blev
så kort
Du har oss mycket givet*

302.

*Du var ett lån vi alltid
minns
Något underbart som ej
längre finns*

303.

*En liten ängel kom
Log och vände om*

304.

*Gud som haver barnen kär
se till mig som liten är
Vart jag mig i världen
vänder
Står min lycka i Guds
händer
Lyckan kommer,
lyckan går
Du förbliver, Fader vår*

305.

*Tryggare kan ingen vara
Än Guds lilla barnaskara
Stjärnan ej på himlafästet
Fågeln ej i kända nästet
Vad han tar och vad han
giver
Samme Fader han dock
bliver
Och hans mål är blott det
ena:
Barnets sanna väl allena*

306.

*Svårt att se i unga dar
friska blommor falla,
tungt att mista Du som var
glädjen för oss alla*

307.

*Låt barnen komma till mig
Och förmenen dem det
icke, ty Guds rike hör
sådana till*

308.

*Mänskligt skådat kan
det tyckas
att för ung Du dog
Men en annan visste bättre
Herren gav och tog*

309.

*Snart bröt Du upp,
Snart drog Du bort
En flyktig gäst
Ditt liv blev kort
En vår som blott i
blomning gick
En gryning
som ej dagas fick*

310.

*Sov gott, mitt barn, sov
gott i Gud
Guds änglar i sin vita
skrud
Som för den Högstes
anlete stå
De vaka här för Dig också*

311.

*Herren gav och Herren tog
Lovat vare Herrens namn*

312.

*Nu är du förd, du lilla
Till Herrens örtagård
Ej mer Dig där gör illa
Vår vinter, kall och hård
Där får för Gud du träda
I klarhet lik hans sol
Och barnasången kväda
För Lammets kungastol*

313.

*Till livet Du kom
från livet Du gick
Du såg på oss för ett
ögonblick
Varför Du vände
vi söker ett svar
För alltid skall minnet
av Dig finnas kvar*

314.

*Stilla, stum drog vår
älskade ur kretsen bort
- livets färger, som logo
underbart, gåtfullt,
men kort
blektes, slocknade, dogo*

315.

*Lyckans Stjärna
lyst för oss.
Du nu somnat in
och vi älskar Dej
och bevarar Dig
i våra hjärtan*

316.

*Ej kan med ord vi skildra
den sorg oss drabbat har
ej mäktat vi beskriva
vad allt för oss han var.
Förlustens hela storlek
vi ej kan fatta än
vet blott att här vi mistat
vår kära, kära vän.*

317.

*Vi innesluter nu Dig vår
kära i hågkomstens
tacksamhetsgård
och tröstar oss
med att Du finnes
i en bättre
och ljusare värld*

Barn, Ungdom

318.

Vi vet ingenting,

Vi anar ingenting

Från det ena ögonblicket

till det andra

Korta, Neutrala

401.

*Herren gav och Herren tog
Lovat vare Herrens namn*

402.

*Vi viskar tyst de orden
Du var det käraste på
jorden*

403.

*Till flydda tider återgår
min tanke än så gärna
Mig vinkar
från förflutna år
så mången vänlig stjärna*

404.

*Någonstans inom oss
är vi alltid tillsammans*

405.

*Mötas och skiljas
är livets gång
Skiljas och mötas är
hoppets sång*

406.

*Minnet vår glädje
Återseendet vårt hopp*

407.

*Ingen dag är så lång
att ej dess afton kommer*

408.

*Lika stilla som Du levat
Lika stilla gick Du bort*

409.

*Minnen som rör vid
vårt hjärta
går aldrig förlorade*

410.

*Vara samman, skiljas, fara
det är så vårt öde
är bestämt att bli*

411.

*Jordens oro viker
för den frid som varar
Graven allt förliker
himlen allt förklarar*

412.

*En tröst i sorgen
Gud oss ger
Att den vi älskar
ej lider mer*

413.

*Tåligt och god
har Du levat
Din tid Tacksamt
vi önskar Dig, vila i frid*

414.

*Skön är friden
vilan i Din tysta grav
Du har fyllt
Ditt värv i tiden
Ödmjukt tack
för allt Du gav*

415.

*Ditt goda hjärta
Ditt ljusa sinne
hos oss skall leva
i tacksamt minne*

416.

*Du går ifrån oss
men är ej borta
I våra tankar
Du lever kvar*

417.

*Så stilla kom döden
den kom som en vän
Den tog Dig i handen
Och förde Dig hem*

418.

*Ljuvt är att vila när
krafterna domna
Skönt i den eviga vilan
få somna*

419.

*Ärlig och strävsam var
Din vandring
Stilla och fridsamt
gick Du bort*

420.

*Hur skönt att somna
när dagen är slut
hur skönt att vila
från lidandet ut*

421.

*Ty Du, blott Du var livet
när det var
som vackrast och bäst
och mycket blev Dig givet,
men alltid gav Du mest*

422.

*Du var så trött
Din bleka kind
Nu smeks till ro
Av evighetens vind*

423.

*I minnet Du lever
Du finns alltid kvar
I minnet vi ser Dig
precis som Du var*

424.

*Allt är givet
människan som lån*

425.

*Det finns en glädje
större än sorgen
Glädjen att minnas*

426.

*Minnet skall vårda
vad livet ägde
Saknaden visa vad
döden tog*

Korta, Neutrala

427.

*Som ljusen sakta brinna
i sina stakar ner
Så slutar våra dagar
Vi har dem icke mer*

428.

*Två ögon slutna
Två händer knäppta
i stilla frid*

429.

*Minnenas skira regnbåge
är vår levnadsbro till Dig*

430.

*O, djupa sorg
att skiljas från varann!
Det är en sorg
som ej tår lindra kan*

431.

*Sörj ej den gryende
Dagen förut
njut av den flyende
varje minut*

432.

*Gråt ej för att jag är borta
gläds för att jag har
funnits*

433.

*Liten blomma
på mossig stig
Glöm ej mig
Älskade vän vila i frid*

434.

*Säg ej med sorg
att jag är död
Säg i tacksamhet
att jag har levat*

435.

*Vi ville så gärna
Behålla Dig kvar
men Din stund på jorden
fullbordad var*

436.

*Snart kyrkans klockor
mana oss,
att lämna Dig i frid
Vi viska alla,
Tack för allt
Vi mötas om en tid*

437.

*Där borta
där vindarna sjunga
sin eviga jubelsång
Vi glömma
Sorgerna tunga
och mötas åter en gång*

438.

*Ack, huru litet veta vi
när ödets timma slår
Och ännu mindre anar vi
vem kallelsen får*

439.

*Det minst sagda är det
djupast kända
Därför vare nu vårt tack
det enda*

440.

*Tack för vad Du givit
Tack för vad Du var
Tack för ljusa minnen
som Du lämnat kvar*

441.

*Till liv och odödlighet
bjuden
Är människan av Gud
genom döden*

442.

*Inte trodde jag vi Dig
skulle mista
Att ögon som strålat så
klart skulle brista*

443.

*Och sen skall komma
mycket klara dagar,
då vi skall se
och dröjande förstå*

444.

*Gud giv mig sinnesro
att acceptera det jag
inte kan förändra
Mod att förändra
Det jag kan
och förstånd att
inse skillnaden*

445.

*Vi tackar för allt vad
i livet du skänkt
För kärlek och lycka
Vad vackert Du tänkt
För allt vad Du gjort
för de Dina*

446.

*Sakta sänker sig natten ner
Världens oro
ej när Dig mer
Hjärtat brustit i livets strid
Slumra, slumra i evig frid*

447.

*Tacksamt tag
vad livet bjuder
Sök i allt en mening se
Den som världens
Lagar skriver
Låter intet fåfängt ske*

448.

*Att vara, är att vara
vad man innerst vill
Att kunna kasta ankar
Kunna svara, tiga still
i ro med sina tankar
Att kunna känna
storm och vind
Och värmen från
din mjuka kind*

Korta, Neutrala

449.

*Kanhända vi på väg till
något annat
En flyktig stund i denna
värld har stannat
Kanhända livet här är
blott ett hinder
På vägen dit där intet
jordiskt binder*

450.

*Gud för Dig är allting
klart
allt det dolda uppenbart
Mörkret är ej mörkt
för Dig
och i dunklet ser Du mig*

451.

*Ljuvt är att vila
när krafterna domna
Skönt i den eviga
vilan få somna*

452.

*Min tröst att Du,
min älskade
ej behöver lida mer*

453.

*Nu slut är smärtan
Du funnit frid
Men lämnat hjärtan
som saknar Dig*

454.

*När dagen synes
Oss som bäst
Kom döden som vår gäst
Hämtar det som kärast var
Lämnar bara tomhet kvar*

455.

*Stort är att vandra mot
skymningen
Ödmjukt och stilla
väntande
natten till sist*

456.

*Till liv och
Odödlighet bjuden
Är människan av Gud
genom döden*

457.

*Tålig var Du intill slutet
Hoppet höll Du alltid kvar
Vi skall alltid minnas
hur god Du var*

458.

*Alla länkar brista
allt vi måste mista,
endast ett står kvar:
Minnet av det Du var*

459.

*Alltid så lugnt och stilla
Tålig och god Du var
Så skola Dig vi minnas
Vi som har lämnats kvar*

460.

*Allt är nära,
allt är långt ifrån
Allt är givet
Människan som lån*

461.

*Din blick har slocknat kär
Vi ser Dig aldrig i livet här
Kvalen domnat
från livets strid
Slumra,
o slumra i evig frid*

462.

*Du var flitig, för mödor
aldrig svikit, tills du inte
orkade mer*

463.

*Efter sjukdom i många år
så skönt Du sova får
Vila i frid*

464.

*En människas dagar
äro såsom gräset på
marken
När vinden går däröver
är det icke mer*

465.

*En våg har hunnit
sin trygga strand
och kastas ej
mer kring haven
en främling har funnit
sitt rätta land
en vandrare
har lagt ner staven*

466.

*Finge jag en gång Dig se
Så skön,
som Du fordom var,
Dig se uti oskuld sjunga,
le, Som under Din
bardomsdar.*

467.

*Genom öppen pärleport
in i himmelen jag går,
Ty för Jesu stora kärlek
och för mig den öppen står*

468.

*Minns mig
som jag var en gång
då allting sjöng
en livets sång
minns de tankar
jag då tänkte
minns den kärlek
jag er skänkte*

Korta, Neutrala

469.

*Minns mig
som jag var en gång
Jag ofta sjöng
min lilla sång:
Gör det lilla Du kan
Gör det villigt och glatt
Snart de dyrbara
tillfällen flyr*

470.

*Någonting är att vara,
Någonting är att
inte vilja vara
Om jag ville vara,
Så skulle jag vara hos
Någon*

471.

*Själens frihet Du vunnit
i evighetens rum och tid
Du funnit salighetens frid*

Personligt

501.

*Flitig så länge
krafterna räckte
Fridsam och nöjd
har Du levat Din tid
Somnat när allmakten
livslågan släckte
Ljust är Ditt minne
Vila i frid*

502.

*Varmt var Ditt hjärta
Och glatt Ditt sinne
Ljust och soligt
Lyser Ditt minne*

503.

*Du gick så stilla
Din väg i livet
Så tyst och trogen
Din plikt Du gjort
Hav tack för allt
Du i kärlek givit
Ditt minne lever
Det går ej bort*

504.

*Allt av rosor
som Du skänkte,
allt av kärlek
som Du gav
allt det goda
som Du tänkte
jordas ej uti Din grav*

505.

*Ordlös möda,
tro och heder växte
på Din levnadsstig
Tacksamhetens tankar
breder nu sitt täck
över Dig*

506.

*Ditt goda varma hjärta
har slagit sitt sista slag
Nu vilar Du fri frånsmärta
efter Din rastlösa
arbetsdag*

507.

*Hur ärligt
och troget Du kämpat
från mödorna
aldrig Du vek
Din blick var så öppen
och trofast
Ditt hjärta
det kände ej svek*

508.

*Du kämpat
så tåligt och länge
Ditt hjärta för alla haft tid
Din hjälpande hand har
nu domnat
Vi önskar Dig vila i frid*

509.

*Två ögon som lyst
är slutna
Två flitiga händer
lagt sig till ro
Så vilar de vackra
förflutna
I minnenas helgade bo*

510.

*Nu tomt det efter Dig
har blivit
Det känns som solens ljus
för oss gått ner
Ty ingen såsom Du har
kärlek givit
Din plats kan aldrig
fyllas mer*

511.

*Stilla godhet,
tro och heder
Lyste kring Din
vandringsstig
Tacksamhetens
Tankar breder
Nu sitt täcke över Dig*

512.

*Den människa som ger
med fulla händer
sitt hjärtas guld
sin godhets rikedom
För henne sig
en evig låga tänder
som brinner klar
i minnets helgedom*

513.

*Stilla så stilla gick
solen ner
slutad är arbetsdagen
Hjälpande handen ej
räckes mer
strålande ögat ej mer
mot oss ler
minnet det ljusa
förbliver*

514.

*Aldrig en suck, aldrig en
klagan
Alltid förnöjd på jorden
Du gått
Tåligt Du bar dina
sjukdomsdagar
Så nöjd som Du levat, så
nöjd gick Du bort*

515.

*Aldrig förtröttas och aldrig
modlöst klaga
sjunga under striderna om
hemmets stora ro
Bördorna de tunga på
skuldran villigt taga
Bygga mitt i böljesvall på
hoppets stjärnebro*

516.

*Allting bleknar,
allting brister
Livets röda tråd är skör
Den man håller av
man mister
Den vi älskat mest, den dör*

Personligt

517.

Det minst sagda är det
djupast kända
Därför vare nu vårt tack
det enda

518.

Ditt goda hjärta
Ditt goda sinne
Hos oss skall leva i
tacksamt minne

519.

Drömmens fågelvingar
bar mig genom eld och is
Jag gick med lätta steg
mot paradiset

520.

Du gick så stilla
Din väg i livet
Så tyst och trogen Din
plikt Du gjort
Hav tack för allt Du i
kärlek givit
Ditt minne lever,
det går ej bort

521.

Hav tack för allt vad Du
oss skänkte
Och vad för oss
Du varit har
Minst på Dig själv Du
alltid tänkte
Och om vårt väl Du
omsorg bar
Om också tung
vår sorg vi finne
Vi tackar Gud för tid
som gått
Och för det vackra
ljusa minne
Som vi av Dig i livet fått

522.

Hur var Ditt liv?
Det var storm och nöd
Och kamp i en enda veva
Det var gäckad längtan
och fåfäng glöd
Och små glimtar i
molnens reva
Jag är så glad
att jag fått leva

523.

I hembygdens kyrka
Du kommit i hamn
Där Dig inga sorger
skall trycka
Du bäddas i hembygdens
soliga famn
Det är hembygdens klockor
som ringa
Och frid är den hälsning
de bringa

524.

Kära gamla kyrkogård
I min hembygd
fagra nejder
Slut mig i Din vård
Efter livets fejder
Under gröna kullars tak
Mina fäder vilar
I det tysta sovgemak
Låt mig fridfullt vila

525.

När jag minns de döda
minns jag hur de logo:
Livets låga darrar ljus i
deras blick
Alltid vill jag minnas,
älskade, som dogo
Leendet, som tändes,
tindrade och gick

526.

Stilla, så stilla Du somnat
Din smärta så tåligt
Du bar
Flitiga händer har domnat
Men Ditt ljusa minne står
Kvar

527.

Tag mig, håll mig, smek
mig sakta
Famna mig varligt en
liten stund
Gråt ett grand för så
trista fakta
Se mig med ömhet sova
en blund

528.

Vad le de åt i sin sista
minut:
Är det ett bud från vän
till vän
Eller är det ett tack för
att allt är slut
Till den som tog lånet
igen
Är det minnet av allt vad
de ägt och mist
Eller suset av himlarnas
sång
Var tröst - en liten tid -
Och till sist får du veta
det själv en gång

529.

Vad är att dö,
det är att somna
Från lidandet i
Smärtans land
Det är att sakta
ljuvligt domna
Likt en våg som rullar in
mot strand
Det är att över floden ila
Till hemmets famn till ro
och vila

Personligt

530.

Våg, du som bär mig, högt
emot viddernas ljus
Makt som begär mig tag
mig som ton i ditt sus
Hjärtat som dignat somnar
till sist i din famn
Evigtt välsignat vare i
kärlek ditt namn

531.

Vänlig, god Du alltid varit
Utan klagan smärtan bar
Ingen vet vad Du har lidit
Nu Du vilan funnit har
Vi nu måste sorgen bära
Fastän tom är hemmets vrå
Vad Du gav åt Dina kära
Finns i minnet kvar ändå

532.

Väl dem,
som redligt det ädla velat
Det rätta sökt
och det milda tänkt
Som älskat mycket,
Fastän de felat
Dem varde mycket ock
Efterskönt

533.

Avskedets stund
har kommit
borta från sjukdom,
oro och strid
det hem som Du älskat
där blommorna har spirat
det lämnar Du nu
för en skönare värld
skön blir vilan
som graven ger
gott är att veta,
Du lider ej mer

534.

Det hem som Du älskat,
där blommor har spirat
Det lämnar Du nu
för en skönare värld
Den tomhet vi känner,
kan ord ej beskriva
Hav tack för det goda
Du sått på Din färd

535.

Det suckar av vemod då
banden de brista
Det tar om vårt hjärta då
kära vi mista
Din blick har slocknat
Din röst har tystnat
Du funnit frid

536.

Din verksamhetsdag
har nått sitt slut
Din ordnande hand
har domnat
Aftonen kom, Du kämpat ut
I frid Du stilla somnat
Det susar
så sakta en sorgesång
Bland träden där hemma
Där Du bott en gång

537.

Du fyllde Ditt liv
med glädje för alla
Din förmåga att skapa, och
vänskap framkalla
Ditt tidiga insomnande
blir för oss
ett stort tomrum

538.

Du somnade stilla
När färden var slut
Från allt vad Du lidit
Du nu vilar ut
I tacksamt minne hos oss
Du skall bo
Vi unnar Dig vila i ro

539.

Ej sorg det finns
som känns så svår
som när en älskad
från oss går
Men smärtan lindras
då man tänker
att döden frihet
ifrån plågor skänker

540.

Flitigt har Du alltid strävat
Och för mödan
aldrig bävat
Tills du inte kunde mer
Därför önska vi ditt hjärta
Nu får vila från all smärta
Och med ro uti Din själ
En vila välförtjänt
Farväl

541.

Jag tager farväl, jag
bjuder god natt
och sant farväl
jag nu säger
Nu länge jag lidit och
lutar så matt mitt huvud
mot plågornas läger
Jag bad till min Gud om
tröst för min själ
Och Herren
mig hörde i nöden
Nu finner jag vila i döden

542.

När höstlöven fallit
och mot vintern vi går
Med saknad och sorg
Vi står vid Din bår
Vi anade ej att vi
Dig skulle mista
Att sommaren som gått
skulle bliva den sista

Personligt

543.

*När höststormen susar
kring skog och sjö
har arbetsdagen gått
till ända.
Men allt Du för oss gjort
skall aldrig bli glömt*

544.

*Som dagen är slut
Då sol gått ner
Din levnad är slut
Du finns ej mer
Men minnet skall leva
Hos dem Du höll av
De som närmast och kärast
I livet Dig var
Och klockorna ringa
till vila*

545.

*Vi har hört tillsammans
liksom vindar och hav
blott döden kunde bryta
våra löften vi gav.
Arbetet var Din glädje
Vilan blev Din lön.
Tack, sov i stilla ro.*

546.

*Vi tackar för allt
vid i livet Du skänkt
för kärlek och lycka
vad vackert Du tänkt
För allt vad Du gjort
för oss alla
Välsignat vare Ditt
ljusa minne*

547.

*Med fyllda segel
i solnedgången
Min farkost glider till
fjärran land
Där väntar vilan,
där tonar sången
Där somnar vågen vid
vänlig strand*

Livets förgänglighet

601.

*Så liten plats
en människa tar på jorden
mindre än ett
träd i skogen
Så stort tomrum
hon lämnar efter sig
En hel värld
kan inte fylla det*

602.

*Tyst slocknar
en människas hjärna
Från åren
av glädje och strid
En blomma, en människa,
en stjärna
har sin bestämda tid*

603.

*Du längtade så efter
ljuset och våren
När den kom gick Du
hastigt ifrån oss
Vi hann ej ta
ett riktigt farväl
Det känns
så tomt efter Dig*

604.

*Plötsligt var lyckan
förvandlad av ödet
Allt blev så dystert, så
mörkt och kallt
Borta är glädjen
kärleken, stödet
Ty Du var vår trygghet,
vår tröst, vårt allt*

605.

*Livets timmar är korta
Slutets aning fjärran är
Att Du nu är borta
Det för oss ofattbart är*

606.

*O rymd,
låt din klarhet begjuta
Förvissningens ord
att livet aldrig skall sluta
i stoft och jord*

607.

*Livet förgår
likt flodens bölja snar
När den förrunnit har
var är dess spår?*

608.

*Inget farväl
inga medvetna ord
Så fort och tyst gick Du
bort från vår jord*

*Här går vi rester ur Din
svunna värld
Bland tankar och minnen
som färgat Din härd*

*Allt som Du älskat
Oss bilden nu ger
Du talar och skrattar
Vi minns Dig och ser*

609.

*Gå sakta, sommar
Gå sakta bort
Din knoppning är flyktig
Din blomning kort*

610.

*Somrarna komma,
somrarna fly
snabba som himmelens
farande sky
glömska som vågen i
solens glans
vackra som skimrande
sländors dans*

611.

*Döden kommer Livet går
Sakta vi vandra mot natten
Mörkret kommer
Ljuset går
men Morgonen
föds under natten*

612.

*Som svalors snabba flykt
i rymdens blå
Som havets våg
förrinner uti sanden
Så hastigt våra år och
dagar gå
Så fort vi färdas mot den
andra stranden*

613.

*Drömmar bleknar,
lyckan brister,
livets smala tråd är skör
Den man håller av
man mister
den man älskat mest,
den dör*

614.

*Varför skulle Du så
hastigt ryckas bort
Vår ålders saga blev
så kort*

615.

*När våren sig kläder
i ljuvaste grönt
Vi tyst Dig i graven
gömma
Så hastigt Du från
oss rycktes bort
Från livet till döden
är steget så kort*

Livets förgänglighet

616.

*En våg har funnit sin
trygga strand
och kastas ej mer
kring haven
en främling har funnit sitt
rätta land
en vandrare
har lagt ner staven*

617.

*Var rädd om Dina kära
Du har dem inte jämt
Vår tid för sammanvaro
vi ej med Gud bestämt
Som ljusen sakta brinner
i sina stakar ner,
Så våra år försvinner
Du har dem inte mer*

618.

*Ditt varma hjärta
slutat slå
Du alltför tidigt fick
från oss gå
Tack för den kärlek
Du oss givit har
Ditt vackra ljusa minne
lever kvar*

619.

*Hur snabbt kom döden,
så obetänksamt
Ett avskedsord han fick
ej ge de kära
Och ej ett tack för kärlek
som han skänkt
Fick de nära fram till
honom bära*

620.

*Så enkelt
Allt som händer, är bara
att oljan i lampan tar
slut,
att ett blomblad faller
och att ett liv går ut*

621.

*Mot ett tidlöst okänt
ledas stegen
Se, det närmar sig
för var minut
Och den hand
som håller i Din egen
Du skall släppa även
den till slut
Ensam tar Du sista
steget ut*

622.

*Hur underlig är Du i allt
vad Du gör
Vem kan Dina vägar förstå
Men ett är dock säkert
Den väg Du mig för
För mig är den bästa ändå*

623.

*Att resa är att njuta
med sina sinnen fem
Att resa är att alltid i
dunklet längta hem
Att resa är att möta så
mången charmig vän
Att resa är att lära sig ta
farväl igen*

624.

*Ack, hur litet veta vi
när ödets timma slår
Och ännu mindre anar vi
vem kallelsen får*

625.

*Det liv är icke längst som
längst har varat
Den levat längst
som fyllde livet bäst
Den är ej rikast vilken
mest har sparat
Nej, den är rikast
som har givit mest*

626.

*Fjärran bortom
Glänsande skyar
Fjärran bortom
bergen och dalarna
Där är evighetens
solbelysta strand
Där växer rosen, förutom
törnen opp,
Där tänds med morgon-
rodnaden
Odödlighetens hopp
Var tyst,
var stilla o mänsklighet
Snart även du skall friden
få*

627.

*Jag vet en port som öppnas
tyst och stängs utan dån
Och alla vägar leda dit
men ingen därifrån
Och alla frågar Var?
Varhän?
men ingen svaret vet
Ty svaret på den frågan är
just portens hemlighet*

628.

*När en människa dör,
dör en liten värld. När ett
människoliv klipps av,
brister tusen trådar.
Försvinner ett litet
världsallt
kring vilket kretsat
andras öden, lidanden och
glädje. Samla i minnets
skrin allt de bortgångna
gett, allt de i gott uppsåt
försökta att ge*

629.

*Som en ström
vår tid förrinner
Som en dröm
vårt liv försvinner
Men på denna vansklighet
följer själens evighet*

Livets förgänglighet

630.

*Tanke lätt som fågeln
Svingar upp mot himlen
glad och fri
Även Du har dina vingar
Och Din rymd att sväva i
Är det glatt på jorden vila
Bland dess fröjder
Glad och så
När det skymmer ila
- ila hän mot högre
världar då*

631.

*Ibland kommer aftonen
hastigt och oväntat
Ibland kommer den som
en befriare*

Kärlek

701.

Den som älskat
kan ej glömma
Den som glömt
ej älskat har
Den som älskade
och glömde
visste ej vad kärlek var

702.

Av litet gav Du mycket
Av glädje gav Du mer
Av kärlek gav Du allt

703.

Och jag stryker
från pannan min
sömn i en värld som
har vaknat just nu
Och hur vintrarna var
har jag ej glömt
i en sommar som aldrig
tar slut

704.

Din kind ej mer
jag smeka kan
ej trycka Dina händer
Du kommit till ett
annat land
där inget ont Dig händer

705.

En hand är mera värd än
många tusen ord
En vän är mera värd än
allt på denna jord,
och ömhet är en källa
som ej får rinna bort,
och frysa ned och bli
till is för livet är så kort

706.

Att våga gråta
Att våga le
Att visa värme
Att våga ge
lite av sin inre själ
Omtanke, ömhet,
Att vilja någon annan väl
Kärlek, hoppet
Att med min tanke göra
någon glad
Är för mig livet
Då lever jag
Allt blir som doften efter
vårregn en solig dag

707.

Förlustens hela storhet
jag ej har fattat än
vet blott att jag har mistat
min allra bästa vän
Då viskar jag de orden
de vackraste jag vet:
Du var mitt allt på jorden
och min i evighet

708.

Du är inte här, men jag
kysser din kind
En kyss som jag sänder
med smekande vind

Öppna ett fönster, ställ

det på glänt
Den vind som Du känner
är kyssen jag sänt

709.

Gråt inte för att jag är död
Jag finns inom dig alltid
Du hör min röst,
den finns i dig
Du kan höra den
när du vill
Du har mitt ansikte,
min kropp finns i dig
Du kan ta fram den
när du vill
Allt som finns kvar av mig
finns inom dig
Så är vi alltid tillsammans

710.

Mycket kan bli sagt fast
tystnad rå, när livslång
dag har svetsat
människor samman
och när hjärtat lärt sig
lyssna och förstå,
att hjälpsam
hand som räcks
och blick med ömsint ljus,
kan vara tolk för det,
som är för stort att givas
namn och ord

711.

Dagen sig sänker,
Nattlig blir rymden
Snart blott de eviga
stjärnor jag ser
Men jag ej klagar
Flyende dagen
Ej mig förfäras
Stundande natten
Ty av den kärlek som går
genom världen
Föll ock en strimma
in i min själ

Kärlek

712.

*Tag mig, håll mig,
Smek mig sakta
Famna mig varligt en
liten stund
Gråt ett grand för så
trista fakta
Se mig med ömhet sova
en blund*

713.

*När dagen synes oss
som bäst
Kom döden som vår gäst
Hämtar det som kärast var
Lämnar bara tomhet kvar*

714.

*Från ungdomens dagar
med trofasta band
Livets väg vi tillsammans
vandrat fram
Delat glädje, bekymmer
och framtidstro
Tack härför, när Du lagt
Ditt huvud till ro*

715.

*Gå ej ifrån mig,
Du vill ju stanna
Stanna tills jag själv
måste gå
Lägg Din älskade hand
på min panna
Än en liten stund
Är vi två*

Lidande

801.

*Du kämpat har
en kamp så hård
Med sjukdom svår att bära
Vi sökte och Du fick den
vård
Som mänskligt sett man
kan begära
Men ändå fick Du från
oss gå
Till evig ro och vila
Där ingen, ingen sjukdom
kan Dig nå
Och dit våra tankar ila*

802.

*Du var så trött så svag
och matt
Av sjukdom svår
Men nu Du funnit vilans
natt
Så skönt Du sova får*

803.

*En tröst i sorgen
Gud oss ger
Att den vi älskar
ej lider mer*

804.

*För den som sjukdom
Blott är givet
Är döden skönare än livet*

805.

*Släkt är lågan
som har flämtat
Länge nog
så matt och svag
Nu har dödens ängel
hämtat
Gnistan som av liv
Fanns kvar
Mycket,
mycket har du lidit
Tålig, tålig har Du varit
Nu Du lyckligt hemma är*

806.

*Vid Ditt läger
Dödens ängel stod
Viskade så sakta:
Nu Du lidit nog
Och Du lycklig är
som nu fått sluta från
plågor och från strid
Och Ditt trötta huvud luta
uti evig frid*

807.

*Du kämpade så tåligt
mot sjukdom som var svår.
Du talade så vackert
om kärlek som var vår.
Vid ekars djupa grönska
Ditt hem, Din trygghet var,
och där skall ljusa minnen
för alltid leva kvar.
Tack för allt*

808.

*Vid höstvindens vaggsång
Du somnade stilla
Utan klagan smärtan bar
Ingen vet vad Du lidit
nu Du vilan funnit har
Gott att veta
Du lider ej mer
Minnet av Dig
skall stå kvar
Må klockorna ringa till
vila*

809.

*Djupt i hjärtat svider
såren
Läk dem, Du som allt
förmår
Torka bort den bittra
tåren
Himlens Herre,
Fader vår*

810.

*Du led i tysthet
men slut är striden
Nu famnas Du av den
djupa friden,
där ingen klagar
och ingen gråter
Vårt hopp är,
att vi träffas åter*

811.

*När sjukdom härjar i
människans kropp
och åter till hälsa ej mer
finnes hopp
vi måste i döden
befrielse se
för vad har av glädje
då livet att ge*

812.

*Bort i rymden skyar tåga
skimrande i aftonglöd
och mot dagens sista låga
Skaparen ro mot plågan
bjöd*

813.

*Det största är inte att
slippa plåga och skonas
från ångest och ve
Det största är kraften
att utan att fråga
kunna lida och le*

Nils Bolander

Lidande

814.

*Din plåga har slocknat
det skedde i frid
trots att Du kämpat
en ojämn strid
Din låga har brunnit
trots hårda vindar
den värmd oss alla
som kunde den se.
Kampen var hård
men Du vann dock till slut
ty allt det Du skänkt oss
kan aldrig dö ut*

815.

*Allt vad Du lidit
vi nog ej förstått
Vi stod vid Din sida
så hjälplösa blott
Vi ville så gärna
behålla Dig kvar
Men Din tid på jorden
nu fullbordad var*

816.

*Vänlig, god Du alltid varit
Utan klagan smärtan bar
Ingen vet vad Du har lidit
Nu Du vilan funnit har
Vi nu måste sorgen bära
Fastän tom
är hemmets vrå
Vad Du gav åt Dina kära
Finns i minnet kvar ändå*

817.

*Du friden har funnit från
sjukdom och smärta
Men lever dock alltid hos
oss i vårt hjärta
Tills ringen är slut*

818.

*Slumra så tyst
från sol och vår
Slumra så stilla från
smärtans tår
Ljuv är vilan
i ljus och frid
Fjärran borta
från livets strid*

819.

*Solen har dalat,
dagen är slut
Stilla är klappande
hjärtat
Skönt är att vila från
lidandet ut
Somna från allt som
har smärtat*

820.

*Liksom ett ljus som
blåstes ut
Din levnad nu har nått
sitt slut*

821.

*Ej sorg det finns som
känns så svår
som när en älskad från
oss går
Men smärtan mildras då
man tänker
att döden frihet ifrån
plågor skänker*

822.

*Du somnade stilla
när färden var slut
Från allt vad Du lidit
Du nu vilar ut*

823.

*Bort i rymden skyar tåga
skimrande i aftonglöd
och mot dagens sista låga
Skaparen ro mot plågan
bjöd*

Frid - Ro

901.

*Bortom tidens dunkla
vågor
Fläkta fridens vindar
stilla
Där är svar på alla frågor
Inga tvivel där förvillan*

902.

*Våg, du som bär mig, högt
emot viddernas ljus
Makt som begär mig tag
mig som ton i ditt sus
Hjärtat som dignat somnar
till sist i den famn
Evigt välsignat varit i
kärlek ditt namn*

903.

*Tron är den kraft från Gud
Som vårt hjärtas storm
betvingar
Tron är det änglabud
Som oss bär på börens
vingar
Tron det är Guds hjälp
i nöden
Tron är starkare än döden*

904.

*Stundom vi segla i lugnet
så stilla
Stundom vi segla för halv
bidevind
Och stundom när stormar
hantera oss illa
Då önskar vi alla i hamn
få gå in*

905.

*Många blev åren Du
vandrade här
Så trogen så verksam
i tiden
Nu mättad av ålder
förunnat Dig är
Få njuta av den eviga
friden*

906.

*Din låga har slocknat
Din kamp är nu över
Din kropp nu funnit vila
Din själ har fått ro*

907.

*Att dö kan inte vara
farligt
När livet bjudit på en
hårdhänt strid
Att somna in, att bäras
bort helt varligt
kan inte vara mer än
stilla frid*

908.

*Din verksamma dag har
nått sitt slut
Din ordnande hand
har domnat
Aftonen kom, Du
kämpat ut
I frid Du stilla har
somnat*

909.

*Hur skönt att stilla
somna in
när stunden
slutligen är inne
Att lämna allt med
rofylt sinn
i ljust och välbevarat
minne*

910.

*Tyst slocknar en
mänsklig hjärna
efter år av glädje och strid
En blomma, en människa,
en stjärna
har var sin bestämda tid*

911.

*Händer knäppta
ögon slutna
Livets sista krafter brutna
Tår som runnit
nu försvunnit Livets strid
förbytt i evig frid*

912.

*Så stilla, så sakta
Du tynade bort
Vi stod vid Din sida
så hjälplösa blott
Stilla kom döden,
den kom som en vän
Tog Dig vid handen
och förde Dig hem*

913.

*Sov till vindarnas
smekande sång
Sov under grönskans
mjuka fång
Sov ifrån sorgen,
Oro och strid
Sov i underbar frid*

914.

*Klockorna ringa så
sakta till ro
Nu har Du funnit ett
ljusare bo
Aftonens stjärna
Lyser så blid
Vila i frid. Vila i frid*

915.

*Tack för allt,
för gångna tider
alla tankar för mitt väl
Nu vilar tanken,
ej mer Du lider
nu har Du ro
till kropp och själ*

Frid - Ro

916.

*Den ro Du länge sökte
Den kom till Dig till slut
Nu borta är bekymmer
Nu får Du vila ut*

917.

*Njut den ro
Dig graven skänker
världen har Du sagt farväl
Vad den sedan
om mig tänker
stör ej friden i Din själ*

918.

*Kom då, o frid
Dröj i ditt tjäll
bliv bästa gästen min
Ty dagen skrider
det blir kväll
och natten bryter in*

919.

*Frid susar träden kring
stugan Du älskat
Farväl bugar blommorna
Du vårdat så ömt
Tack viskar fågeln, som
var morgon Dig hälsat
Tyst sjunger vinden,
Vila i frid*

920.

*Släckt är lågan som har
flämtat
Länge nog
så matt och svag
Nu har dödens ängel
hämtat gnistan som av liv
fanns kvar*

921.

*I livet vi ej träffas mer
och trycka får Din hand
Den sista hälsning vi
kan ge
är kransen med ett band
Snart kyrkans klockor
mana oss
att lämna Dig i frid
Vi viskar alla
Tack för allt,
vi mötas om en tid*

922.

*Kära gamla kyrkogård
I min hembygds fagra
nejder
Slut mig i Din vård
Efter livets fejder
Under gröna kullars tak
Mina fäder vilar
I det tysta sovgemak
Låt mig fridfullt vila*

923.

*Begråt ej mig,
nu är jag lycklig vorden
Min boja bruten
och min ande fri
Jag lämnar Er jag älskat
mest på jorden
För att hos Gud än
lyckligare bli*

924.

*Dagen sig sänker, nattlig
blir rymden
Snart blott de eviga
stjärnor jag ser
Men jag ej klagar
Flyende dagen*

925.

*Flitig så länge
Krafterna räckte
Fridsam och nöjd har Du
levat Din tid
Somnat när allmakten
livslågan släckte
Ljust är Ditt minne
vila i frid*

926.

*Hur skönt att i ålderns
och levnadens höst
Få lägga sitt huvud
till vila*

927.

*Händer knäppta,
Ögon slutna
Livets sista krafter brutna
Tår som runnit, nu
Försvunnit
Uti evig stilla frid*

928.

*I det land där ej solen
skall gå ner
Ingen synd, ingen sorg
skall vara mer
Vi de kära möta få
Och för evigt frälsta stå
I det land där ej solen
skall gå ner*

929.

*Ringen bruten
nu är Du borta
Åren som svunnit
Dock synes korta
Du friden har funnit
Från sjukdom och smärta
Men lever dock alltid hos
oss i vårt hjärta
Tills ringen är sluten*

Frid - Ro

930.

*Vi sågo hur med
Tålmod Du led
Och fastän plågad icke
modet fällde du kämpade
för att ej brytas ned
Tills skördemannen sig vid
lägret ställde
Men han var mild, så stilla
blev Ditt slut
Som då en vindfläkt blåser
lågan ut*

931.

*Slumra så tyst
från sol och vår
Slumra stilla
från smärtans tår
Ljuv är vilan
i ljus och frid
Fjärran borta
från livets strid*

932.

*Min högtidsdag går in
Allt är så tyst och stilla
Farväl o värld, jag vill på
dig ej tiden spilla
Mitt hjärta redo är, min
själ förbidar Dig
O min förlossare Du är ej
långt från mig*

933.

*Ett hjärta av godhet
har slutat att slå
Den eviga vilan har
kommit
Oändlig är saknaden,
bitter och stor
Dock finns en tröst
Du sover i ro*

934.

*Farmor var gammal, trött
och sliten
Efter många långa år
Men så kom ett bud
från ovan
Som vi alla en gång får
Och som är
den största gåvan
När vi ålderdomen når*

935.

*Så vandra våra kära
genom
evighetens dörr
Och ingenting på jorden
kan mer bli som förr
Men tacksamhet skall följa
dem
som stjärnor uti rymd
Visst önskar vi dem vila
fast blick av tår är skynd*

Minnen

1001.

*Du kämpade tappert
Ditt slutmål var ett
Vår bitterhet skulle
förträngas
med hjälp av Ditt mod,
när allt övrigt Du gett,
men livstråden kan ej
förlängas*

1002.

*När vinden susar i
minnets lund,
när bitterhet viker för
saknad,
vi minns all Din godhet,
var glädjens stund,
och ser Dig åter
uppvaknad*

1003.

*Minnenas irrbloss susa
snart kring Din tysta grav
Tack för Ditt minne ljusa
tack för den kärlek Du gav*

1004.

*Nu brustit har Ditt trogna
varma hjärta
Din kära röst för alltid
tystnat har
Du lämnar oss i sorg och
smärta
Men ljusst och vackert
står Ditt minne kvar*

1005.

*Vi dö, men vi dö icke,
ty vi leva vidare
i deras hjärtan
som älska oss*

1006.

*Lyckliga åren har svunnit
smärtornas år likaså
Sorgen nu fyller vårt hjärta
men lyckliga minnen består*

1007.

*Vi alla som känt Dig
och vet hur Du var
önskar så att Du
bland oss fanns kvar
Men nu när Du gått
dit vi alla ska gå
med glädje vi minns
allt det fina ändå*

1008.

*Stilla Du somnade in
ifrån världen
Soliga minnen
Du lämnade kvar*

1009.

*Låt oss minnas de soliga
dagar
då sorg och smärta
fjärran var
Låt oss minnas de
glädjedagar
då vi tillsammans var*

1010

*Minnet lever
det kan ej jordas
Det kan ej gömmas bland
stoft och grus
Nej, det skall leva i
fågelsången
I blomsterdoft och i
vindens sus*

1011.

*Tyst och stilla har Du
levat,
Tyst och stilla gick Du
bort
Vi Ditt minne älska,
vörda
Vila i frid*

1012.

*Som dagen är slut då
solen gått ner
Din levnad är slut, Du
finns ej mer
Men minnet skall leva
hos dem Du höll av
De som närmast och
kärast i livet Dig var*

1013.

*När jag en gång är borta
sörj mig ej som död
Om elden har slocknat
lyser dock dess glöd*

1014.

*Vi ödmjukt böjer vårt
huvud
För allt utav livet vi fått
När aftonen slutligen
nalkas
Vi minns de lyckliga
stunderna blott*

1015.

*Din plåga har slocknat
det skedde i frid
trots att Du kämpat
en ojämn strid
Din låga har brunnit
trots hårda vindar
den värmde oss alla
som kunde den se
Kampen var hård
men Du vann dock till slut
ty allt det Du skänkt oss
kan aldrig dö ut*

Naturen

1101.

Att frö kan gro och spira
Bli en blomma så vacker
och skir
Den kan trotsa naturens
nycker
Men när tiden är ute,
den vissnar så sakta,
för att till slut med jorden
bli ett

1102.

Så borde stoftet vila
vid en stilla sjö
På stranden och med
bergen runtomkring
En skön musik
från evighetens värld
Guds änglar spegla sig
i vattnet där

1103.

Så liten plats en
människa tar på jorden
Mindre än ett träd i
skogen
Så stort tomrum hon
lämnar efter sig
en hel värld kan inte
fylla det

1104.

Sov i ro där björkar susa
Sov i ro där tallar stå
Sov i ro där sol så fager
Blickar ner
från himmel blå

1105.

Det finns en lustgård
utanför vår värld, ett
evigt Eden, väntande i
sol...

1106.

Sköljas mot en strand
vara hav och böljegång,
vara sten som havet
sköljer mot
och hav som sköljer sten,
svepas av en vind
vara vind och vindens
gång
- finnas, inte finnas,
vara tanke någon tänkt i
ljus, smulas i Guds hand,
vara stoft och ingenting,
vara skuggan av en fågels
vingen över sandens grus

1107.

Gråt inte längre
vid min grav
jag finns ej där,
har gett mig av
Med tusen vindar
Blåser jag,
är daggens glimt
en solig dag,
är solsken
över mognad säd,
är färgers spel
i höstens träd

1108.

Och vaknar Du i
Sommarhus en morgon,
hör Du mig som sus
av fågelvingars
slutna krets
omkring Dig fladdrande
i hets
Gråt inte Dig vid graven
trött!
Jag finns ej där,
jag har ej dött

1109.

Kom till mig om kvällen
efter en lång och rik dag,
när jorden doftar och
molnen vilar
som berg på avstånd
Lycklig då vill jag skiljas
ifrån allt som varit mitt
Låt mig till avsked blott
höra fågelns sång
som en flöjt från min
ungdoms sollysta ängar

1110.

Från höga skyn hördes
fågelsången
Över vattnets stilla spegel
såg jag solnedgången
Farväl vackra värld

1111.

Det är någon
som sjunger för mig
när solen har sjunkit
i väst
Det är någon
som nynnar så sakta
de visor jag älskat mest

1112.

Var skog har nog sin källa
var äng sin blomma har
vart hjärta har sin saga
från flydda ungdomsdar
Men skogens källa sinar
och ängens blomma dör
men hjärtats tysta saga
alls ingen tid förstör

Naturen

1113.

*En ensam seglare,
på väg över djupa vatten
För att känna hav och vind
en sista gång
Att med släckta lanternor,
segla in i den sista natten
När livets dag har blivit
skymning, och tillvaron
för trång
Som en stjärna,
som vandrar över himlen
Är han på väg, på sin sista
Seglats*

1114.

*En gång
skall Du vara en av dem,
som levat för länge se'n
Jorden skall minnas Dig så,
som den minns gräset och
skogarna,
det multnande lövet.
Så som myllan minns och så
som bergen minns
vindarna
Din frid skall vara så
som havet.*

Ålderns höst

1201.

Det kom en dag
en stilla vind
Som smekte ömt
Din trötta kind
Liksom ett ljus som
blåstes ut
Din levnadsdag har nått
sitt slut

1202.

En gång är tiden ute
En dag är vår resa slut
Då finns ingen återvändo
Då suddas vi ohjälpligt ut
Likt cirklar
som ristats i sanden
En skiss på ett pappersark
Likt virvlande vita flingor
som smälta mot vårvarm
mark

1203.

Hur skönt att i ålderns
och levnadens höst
få lägga sitt huvud
till vila
och njuta den sömn som
ger ro och tröst och bort
från skuggorna ila

1204.

Din vandring på jorden
är lyktad
och ögat har slutits i frid
Till ursprunget själen är
flyktad
nu följer din evighetstid

1205.

Skönt är att vila när
krafterna domna
Trött efter årens möda
och strid
Djupt i den eviga vilan
få somna
Vi önskar Dig alla
Vila i frid

1206.

Aftonklockan länge
klämtat
Kvällens skymning
fallit på
Lågan länge sakta
flämtat
Nu till vila Du fått gå

1207.

Sida vid sida falla de,
samlas allt fler och fler
Somliga tidigt kallade
andra när sol gått ner

1208.

Tack för allt Du har givit
av Din rika varma själ
Tack för att Du hela livet
alltid ömmat för vårt väl

1209.

Så vandrar våra kära
genom evighetens dörr
och ingenting på jorden
kan riktigt bli som förr
Men tacksamhet skall följa
dem
som stjärnorna i rymd
Visst unnar vi dem vilan
fast blick av tår är skymd

1210.

Det finns en sorg,
som tår ej lindra kan
Det finns ett domslut,
skiljas från varann
Det finns en tröst,
att han har kämpat ut
Det finns ett hopp
vi möts vid livets slut

1211.

Släckt är lågan som har
flämtat
länge nog så matt och
svag
Nu har dödens ängel
hämtat
Gnistan som av liv
fanns kvar
Mycket, mycket har Du
lidit
Tålig, tålig har Du varit
Nu Du lycklig hemma
är

1212.

Långlivad ålderdom
vad är den värd som gåva?
När hjärnan trött och tom
blott längtar att få sova
Livsdyrkaren blir dödens
vän
och lyssnar tyst till hjärtats
slag
men känner aldrig mer igen
sig själv, sitt rätta jag,
och själen för sitt otium
först bortom tid och rum
Ack, årens bleka
solnedgång
är den väl värd en sång?

Anders Österling

Andliga texter

1301.

Jag vet att min förlossare
Lever

Job 19:25

1302.

Herren är min herde,
mig skall intet fattas,
han låter mig vila på
gröna ängar,
han för mig till vatten där
jag finner ro

Psalt. 23:1-2

1303.

Om jag än vandrar i
dödsskuggans dal,
fruktar jag intet ont,
ty du är med mig

Psalt. 23:4

1304.

I din hand befaller jag min
ande,
du räddar mig, Herre,
du trofaste Gud

Psalt. 31:6

1305.

Såsom hjorten längtar till
vattenbäckar,
så längtar min själ efter
dig, o Gud

Psalt. 42:2

1306.

Sänd ett ljus och din
sanning,
må de leda mig, må de föra
mig till ditt heliga berg
och till dina boningar

Psalt. 43:3

1307.

Din nåd är bättre än liv
Psalt. 63:4

1308.

Herrens nåd varar från
evighet
till evighet över dem som
fruktar honom

Psalt. 103:17

1309.

Jag skall få vandra inför
Herren i de levandes land
Psalt. 116:9

1310.

Du omsluter mig
på alla sidor
och håller mig i din hand
Psalt. 139:5

1311.

Frukta inte, ty jag har
befriat dig,
jag har kallat dig vid mitt
namn, du är min
Jes. 43:1

1312.

Herren är god mot dem
som väntar på
honom, mot den själ som
söker honom
Klagovisorna
3:25

1313.

Ske din vilja,
såsom i himmelen,
så ock på jorden
Matt. 6:10

1314.

Låt barnen komma
hit till mig
och hindra dem inte:
Guds rike tillhör sådana
som de
Mark. 10:14

1315.

Herre, nu låter du din
tjänare gå hem
i frid..
Luk. 2:29

1316.

Gud är inte en Gud för
döda, utan för levande,
ty för honom är alla
levande
Luk. 20:38

1317.

Så älskade Gud världen att
han gav den
sin ende son,
för att de som tror på
honom inte skall gå under
utan ha evigt liv
Joh. 3:16

1318.

Jesus sade: Jag är
uppståndelsen
och livet
Den som tror på mig
skall leva om han än dör
Joh. 11:25

1319.

Det som blir sått
förgängligt
uppstår oförgängligt
Det som blir sått föraktat
uppstår i härlighet
Det som blir sått svagt
uppstår fullt av kraft
1 Kor. 15:42-43

1320.

Jesus sade:
"Jag ger dem evigt liv,
och de skall aldrig
någonsin gå under,
och ingen skall rycka dem
ur min hand"
Joh. 10:28

Andliga texter

1321.

Vänligt över jorden
glänser
strålen av ett himmelskt
hopp
Stilla inom tidens gränser
evighetens sol går opp,
ack, så stilla att mitt öga
hennes sken fördraga må
och Guds dolda råd förstå
Sv.ps. 34:1

1322.

Du som gick före oss
längst in i ångesten
hjälp oss att finna dig,
herre, i mörkret
Sv.ps. 74:1

1323.

Gud som haver barnen
kär,
se till mig som liten är
Vart jag mig i världen
vänder
står min lycka i Guds
händer
Lyckan kommer,
lyckan går, du förbliver,
fader vår
Sv.ps. 193:6

1324.

Ack, är det redan
här så skönt
på denna jord,
så härligt grönt,
hur skall det då ej bliva
i himmelen, där Gud berett
vad ingen här i världen
sett
och ord ej kan beskriva
Sv.ps. 200:5

1325.

Allt kött är hö.
Allt flyktar här,
och snart förvissna gräsen
Hos dig allena, Herre, är
ett oförgängligt väsen
Min ande giv det nya liv,
som aldrig skall
förblomma,
fast äng och fält stå tomma
Sv.ps. 201:4

1326.

Uti din nåd, o Fader blid,
från nu och intill evig tid
jag lämnar mig och vad
jag har tag, Herre, allt i
ditt försvar
Sv.ps. 240:1

1327.

Vad han tar och vad han
giver,
samme Fader han dock
bliver,
och hans mål är blott det
ena:
barnets sanna väl allena
Sv.ps. 248:5

1328.

Hur underlig är du i allt
vad du gör,
vem kan dina vägar förstå?
Men ett är dock säkert: den
väg du mig för
för mig är den bästa ändå
Sv.ps. 268:1

1329.

Det finns djup i Herrens
godhet,
och dess gränser ingen ser
Det finns värme i hans
domslut,
mer än någon frihet ger
Det finns underbar
förlossning
i det blod som göts en gång
Det finns glädje bortom
graven
och en framtid full av sång
Sv.ps. 285:1

1330.

Ack, när så mycket skönt
i varje åder av skapelsen
och livet sig förråder,
hur skön då måste själva
källan vara, den evigt
klara
Sv.ps. 305:5

1331.

När jag lever har jag dig,
dör jag är du kvar hos mig
Om jag lever eller dör,
dig, o Herre, jag tillhör
Sv.ps. 308:1

1332.

Nu vilar ett hjärta,
i ljuset och friden
de frågor som tystnat
har fått sina svar,
och nödens
och ångestens tid
är förliden
för själen, som lyser i
Herrens förvar
Sv.ps. 309:1

Andliga texter**1333.**

*O Gud, du mig ej överger
när jag i mörkret sänkes ner
Då möter jag ditt under
Som fröet vilar djupt i jord
jag vilar i det skaparord
där sekler är sekunder*
Sv.ps. 310:1

1334.

*Tänk, när en gång vart
varför blir besvarat,
var gåta löst, som här
jag grubblat på,
när allting blir av Herren
själv förklarad,
tänk, när jag Herrens väg
skall fullt förstå*
Sv.ps. 320:2

1335.

*O Gud,
du som de världar ser
varom vi ännu inget vet
Vi skall ej säga:
de gått bort
de döda som till dig har
gått
De lämnat världen bakom
sig
Vi vet de lever inför dig*
Sv.ps. 486:1

1336.

*Och herdens röst jag
känner,
som ropar mig vid namn,
där väntar mina vänner,
där öppnar Gud sin famn
I Hoppet gläds jag redan
snart finns ej döden mer,
en liten tid och sedan
varann vi återser*
Sv.ps. 616:2

1337.

*Någon skall ropa det namn
jag fick i dopet
Någon skall viska det och
rösten är min väns
Och jag skall väckas
av viskningen och ropet,
buren i trofasthet och
kärlek utan gräns*
Sv.ps. 625:2

1338.

*Livets Gud,
kärlekens Herre,
tänd för vännen
ditt eviga ljus
Kom i vår ensamhet,
kom i vårt mörker
Låt oss känna att du är där*
Sv.ps. 626:2

1339.

*Tröstens Gud
Fader för alla,
vännen lämnar vi nu
i din hand
Följ oss i vardagen,
hjälp oss att möta
nya dagar i tro på dig*
Sv.ps. 626:3

1340.

*Nu är livet gömt hos Gud
Åt honom vi lämnar allt
Hoppet är tänt
i tyngsta sorg
Ingen är glömd av Gud*
Sv.ps. 627:1

1341.

*Det finns ett hem långt
bortom sorgens hemland
Vad här vi tror skall där bli
uppenbart,
och den som här stått ut i
mörka dagar
skall lyftas upp i ljus som
strålar klart*
Sv.ps. 638:1

1342.

*O Gud,
vår hjälp i gångna år,
vår framtids hopp och frid,
du är och blir
när allt förgår
vårt hem för evig tid.*
Sv.ps.195:6

1343.

*Härlig är jorden
Härlig är Guds himmel
Skön är själarnas
pilgrimsgång
Genom de fagra
Riken på jorden
Gå vi till paradiset med
sång.*
Sv.ps.297

1344.

*Gud trefaldig, stätt oss bi
Och låt oss ej fördärvas
Gör vår själ från synden
fri
Låt himlen av oss ärvas
Styrke oss Din kraft, att vi
Det onda övervinne
Och så med kristligt sinne
Det sälla målet hinne
Hjälp att Dig vi älska må
Och såsom oss vår nästa
Vår tro, vårt hopp befästa
Gud, hjälp oss till det
bästa
Amen, amen, ske alltså
Halleluja!
Halleluja!*
Sv.ps.336

Andliga texter**1345.**

Tränger i dolda djupen ner
Tanken, som söker och
spanar
Finner jag, var mitt öga ser
Spår av en vilja, som danar
Frågar jag vad den makten är
Som i sin famn all världen bär:
Fader, Din kärlek jag anar.
Nalkas och mig den onda dag
Dagen, då mörkret begär mig
Drabba mig tunga sorgens
slag
Bär jag på kval, som förtär
mig
Dignar jag maktlös, bruten,
ner
Orkar ej livets börda mer:
Fader, Din kärlek dock
bär mig
Öppnas för mig den dunkla
port
Bakom vars rigel förvaras
Jordelivets mål på helig ort
Där alla frågor besvaras
Jublar jag högt Ditt
fadersnamn
Skådar jag, sluten i Din
famn
Fader, Din kärlek
förklaras.

Sv.ps.26:1,4,5

1346.

Si, Jesus är ett trösterikt
namn
Och i all nöd vår säkra
hamn
Igenom Jesus får vi nåd
Och finna på det bästa råd.

Sv.ps.42

1347.

Dig tackar allt mitt hjärta
Min Herre Jesu god
För all Din djupa smärta
Och allt Ditt tålmod
Du vän, för evigt trogen
Dig vill jag mig förtro
När jag till skörd är mogen
Mig bärga till Din ro.

Sv.ps.144

1348.

När, Herre, Du oss väcker
Den sista morgonväkt
Och Du Din hand
utsträcker
Att döma jordens släkt
Ljuvt skall Din stämma
klinga
Och oss det budskap
bringa
Att ingen död mer är!

Sv.ps.150

1349.

Vad inget öga spanar
Vad intet öra hör
Vad ingen tanke anar
När Anden hjärtat rör
Ur djupen uppenbaras
Från höjden stiger ner:
Guds hemlighet förklaras
Och tvivel är ej mer.

Sv.ps.162

1350.

I himmelen, i himmelen
Där Herren Gud själv bor
Hur härligt bliver
sällheten
Hur utsägligt stor!
Där ansikte mot ansikte
Jag evigt, evigt Gud får se
Se Herren Sebaot.

Sv.ps.169

1351.

Så signe Du, Herre,
de kära
Som somnat från världens
brus
Som alltid
får vara Dig nära
Och skåda Ditt anletes ljus
Åt Dig vi oss trygga
befalla
Idag och i all vår tid
Till dess Du av nåd vill
oss kalla
Till Dig i en evig frid.

Sv.ps.485

1352.

Herre, jag vill bida
Stilla vid Din port
Tills min själ Din blida
Fadersblick försport
Trött på allt mitt eget
Ödmjukt här jag står
Hjälp mig sista steget
Du som allt förmår.

Sv.ps.206

1353.

Sänd, Herre, Dina änglar
ut
Att själen må vid livets slut
Av dem till himlen föras;
Och låt min trötta kropp i
ro
Sig vila i sitt tysta bo
Tills där Din röst skall
höras
Då skall jag, klädd i helig
skrud
Med mina ögon skåda Gud
Och av hans nåd och
härlighet
Mig fröjda i all evighet
O, Jesu Krist,
ack bönhör mig
I liv och död jag tillhör Dig

Sv.ps.239

Andliga texter

1354.

Jag vet en port som öppen
står
Där från de gyllene salar
En klarhet, som från
korset går
Om Kristi kärlek talar
O, djup av nåd, min Gud
hos Dig
Att porten öppen står
för mig
För mig, för mig, står
öppen ock för mig!
Sv.ps.223

1355.

Så tag nu mina händer och
led Du mig
att saligt hem jag länder
o Gud, till Dig
Ditt barn i nåd ledsaga
Min väg är svår;
Jag vill ett steg ej taga
där Du ej går.
Sv.ps.277

1356.

O ljuvliga land
Där gråten ej rinner som
timglasets sand
Där rosen ej vissnar, där
fågeln ej dör
Där lyckan är klar som
kristall, men ej skör
Där intet skall fattas
blott sorgen som tär
Och plågar oss här.
O väldiga tro
Som slår över djupen din
svindlande bro
Och leder vår färd utmed
avgrunders rand
Från dödsskuggans värld
till de levandes land
Dröj kvar hos oss ringa;
här trivs du ju bäst
Du högborne gäst
Sv.ps.258

1357.

O Gud, all sannings källa
Jag tror Ditt löftes ord.
Vad Du har sagt skall
gälla
I himmel och på jord:
"Åkalla mig i nöden,
Så får du hjälp av mig".
Ja, Herre, intill döden
Vill jag åkalla Dig.
Sv.ps.209

1358.

Djupt i hjärtat svider såren
Läk dem, Du som allt
förmår
Torka bort den bittra tåren
Himlens Herre. Fader vår.

1359.

Gud är din Fader
tro honom blott!
Ömmaste kärlek
skiftar Din lott
Ser Du ej vägen
fatta hans hand
Ljus blir med honom
skuggornas land

1360.

Hur underlig är Du i allt
vad Du gör
Vem kan Dina vägar förstå
Men ett är dock säkert
Den väg Du mig för
För mig är den bästa ändå
Sv.ps.268:1

1361.

Tron är den kraft från Gud
Som vårt hjärtas storm
betvingat
Tron är det änglabud
Som oss bär på bönen
vingar
Tron det är Guds hjälp
i nöden
Tron är starkare än döden

1362.

För mig sitt liv, sitt dyra
blod
Han ville icke spara,
Att för den dom mig
förestod
Jag måtte tryggad vara.
Han blev hos Gud min
löftesman
Uti hans död min synd
försvann.
Så är jag frälsad vorden.

1363.

Vit skrud jag får i Guds
himmel
och svänger min palm vid
kristallhavet där
natten för evigt är borta
i landet där jag får se
frälsaren kär

Dikter**1400.**

*Dock, Du som allt med
vishet styr
med hög ofattlig lag
så gott jag kan till Dig
jag flyr,
när morgon vänds i dag
Så är Du min förtröstan
all,
du kärlek, som i allting
bor,
i stjärnans eld, i havets
svall
i blicken hos min mor*
Dan Andersson

1401.

*Nu mörknar min väg
och mitt dagsverk är
gjort
mitt hjärta är trött,
min säd har jag sått
som en tiggare står jag,
o Gud, vid din port,
och blodrosor växa på
stigen jag gått*
Dan Andersson

1402.

*Det är något bortom
bergen
bortom blommorna och
sången.
Det är något bakom
stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt*
Dan Andersson

1403.

*Jag skall gå genom tysta
skyar
genom hav av stjärnors
ljus
och vandra i vita nätter
tills jag funnit min Faders
hus
Jag skall klappa så sakta
på porten
där ingen mer går ut
och jag skall sjunga av
glädje
som jag aldrig sjöng förut*
Dan Andersson

1404.

*En ordlös bön från våra
kära döda
att älska fromt det liv
som vi har kvar*
Karl Asplund

1405.

*Kärleken och smärtan,
barn av samma hus,
föra trogna hjärtan
hem till samma ljus*
P D A Atterbom

1406.

*Så länge vi minns
lever du*
Vivi Berglund

1407.

*Djupt i min kärlek
skall du alltid leva,
alltid finnas till
Ty i kärleken
dör vi aldrig*
Vivi Berglund

1408.

*Döden är icke det sista:
döden är blott livets port;
skalet skall kring fröet
brista,
livet växa rikt och stort*
Natanael
Beskow

1409.

*Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där
Vi se ju inga stjärnor,
där intet mörker är
I ljusa irisringen
du bär en mörk pupill,
ty mörkt är allt som ljuset
med bävan längtar till
Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där,
var inte rädd för mörkret,
som ljusets hjärta bär*
Erik Blomberg

1410.

*Å, nu förstår jag lyckans
väg:
att ge med råge full,
att brinna fort
och brinna ner
för Kristi kärleks skull*
Nils Bolander

1411.

*Du får lyfta, du får bära,
jag kan bara allting lämna
Tag mig, led mig, var mig
nära
Ske mig vad du sen må
ämnna*
Karin Boye

1412.

*Bryt upp, bryt upp
den nya dagen gryr
oändligt är
vårt stora äventyr*
Karin Boye

Dikter

1413.

Ack låt mig leva riktigt
och riktigt dö en gång,
så att jag rör vid
verklighet
i ont som gott

Karin Boye

1414.

Hur fort blir lönnarna
gula
Som lyser vår vandring
i parken
Att dö är att resa en
smula
Från grenen till fasta
marken

Stig

Dagerman

1415.

Och sorgens makt är
större
än glädjens makt i mig,
jag glädes inte förrän
den har förvandlat mig

Gunnar Ekelöf

1416.

Vad livet och stunden gav
kan ingen ta ifrån oss

Gunnar Ekelöf

1417.

Inte ens en grå liten
fågel
som sjunger på grönan
kvist
det finns på den andra
sidan
och det tycker jag nog blir
trist

Inte ens en grå liten
fågel
och aldrig en björk som
står vit -
Men den vackraste
dagen som sommaren
ger
har det hänt att jag
längtat dit

Nils Ferlin

1418.

Vida, vida min dröm
mig för
bort mot oändligheten
Jordens oro ej mer mig
stör,

all dess sorg är förgäten
upp mot blånande
rymdernas sfär
aningens vingpar mig
hastigt bär
närmare evigheten
Astrid Forsell-Gullstrand

1419.

Fadern barnets bästa
alltid vet.
Du med tid blott räknar,
Gud med evighet

Anders

Frostenson

1420.

Låt städse din sannings
ljus lysa min stig
och till min Faders hus
vägleda mig
Och när jag hembud får
giv att med fröjd jag går
in uti paradiset, Ditt
namn till pris

N.Frykman

1421.

Dagar har kommit och
dagar har gått,
en gång väl kommer
den sista,
flyktig är lyckan och
knappt dess mått,
tung är den ändå
att mista

Luftbyggda slott
skimra ju blott
skimra och locka
och brista

Gustaf Fröding

1422.

Och människan vandrar på
jorden om
och ingen vet, varifrån hon
kom,
och ingen vet, vart leden
bär,
och ingen vet, vad livet är
Men fram genom långliga
strider
det dagas väl bättre tider,
då ingen är ond och ingen
är god,
men bröder, som kämpa i
ondskans flod,
och räcka varandra
handen
att hjälpa fram till
stranden

Gustaf Fröding

Dikter**1423.**

Ensam i bräcklig
farkost vågar
seglarn sig ut på det
vida hav
stjärnvalvet över honom
lågar,
nedanföör brusar hemskt
hans grav
Framåt! - så är hans
ödes bud
Och djupet bor liksom
i himlen Gud
Erik Gustaf Geijer

1424.

Över bergens toppar
stillhet råder
i trädens kronor ej en
vindfläkt rörs
Fåglarna tiga i skogen
Vänta blott, vänta...
snart vilas även du
Goethe

1425.

Ingen trädtopp röres i
skog
knappt en suck som
höres vinden drog
Fågeln i bo
Tiger i sovande lundar
Snart, tro mig, stundar
ock för dig ro
Goethe

1426.

Stjärnorna tänds och
förbrinner
världar kommer och far
Släktled föds och
försvinner
tiden, den står kvar
Alf Henriksson

1427.

Det liv är icke längst som
längst har varat
Den levat längst som
fyllde livet bäst
Den är ej rikast vilken
mest har sparat
Nej, den är rikast som har
givit mest
Naima
Jakobsson

1428.

Det faller vissna löv i
höstens matta
Du vissnar även, så är
livets gång
Hjalmar Gullberg

1429.

Du som är slocknandet
och segerfanan
Du som i tidens flod är
böljegången
välsigna handlingen
och skådebanan,
välsigna tystnaden som
följer sången!
Hjalmar Gullberg

1430.

Som en blomma undergivet
böjer sig för höstens bud,
som en blomma undergivet
fäller blad och
sommarskrud,
lägger jag min stolthet av;
som ett barn i moderlivet
slumrar jag i Gud
bortom strand och hav
Hjalmar Gullberg

1431.

Kanhända döden som vår
oro stegrar
skall göra våra nederlag
till segrar
Kanhända livet här är blott
ett hinder
på vägen dit, där intet
jordiskt binder
Hjalmar Gullberg

1432.

Vi har alla inom oss
ett centrum av stillhet
omgivet av tystnad
Dag Hammarskjöld

1433.

Allt vad med kärlek
dem vid livet band
står kvar som minnen
kring den stol de
lämnat
Verner von Heidenstam

1434.

Långt bort ännu -
Därhemma doftar
träden
och örterna som Du
plantat vänta
den kända, kära
moderliga handen,
Där höras röster än -
det lyser visst
ännu i fönstret där -
Men Du skall bort och
Du är hölj d i stjärnljus
Ditt veka hjärta brinner
i dess eld
och lever i dess
outsäglighet
Din vita panna böjes,
sänker sig
djupt i din skönhet
djupa evighet
Ragnar Jändel

Dikter**1435.**

Så går Du bort, långt
bort i stjärnljus
vårkväll
och som en viskning är
Din gång bland
träden,
som varma tankars väg
genom mörkret,
Med panna sänkt och
blid och allvarsam
Du glider bort bland
daggig ängsviol
och snår av slån, som
nyss börjat blomma
Ragnar Jändel

1436.

I aftonlandet är min ro
belägen,
mitt Emmaus bland
kullarna
vid vägen
Det är din närhet som gör
trygg min stig,
att gå i mörkret är att gå
med dig
E.A.Karlfeldt

1437.

Giv oss en härd att njuta
vid
av vårt beskärda bröd
Giv oss ett bröst
att luta vid,
när glädjen vänds i nöd!
Giv oss en tro att sluta vid
tryggt i den mörka död
E.A.Karlfeldt

1438.

Allt är mitt, och allt
skall tagas ifrån mig,
inom kort skall allting
tagas ifrån mig
Träden, molnen, marken
där jag går
Jag skall vandra -
ensam, utan spår
Pär Lagerkvist

1439.

Du gav oss allt, så
allting tag,
vår själ, vårt liv, vår tro,
och bygg därav till
framtids dag
vår andes segerbro
Pär Lagerkvist

1440.

Du sträcker ut din
skymningshand
och plågad själ får vila,
du släcker hjärtats
tunga brand
och leder genom
aftonland
den trötte till hans vila
I nattlig jord du sänker
ned
det liv som tycks
förhärjat,
som såningsmannen
återger
åt jorden som han
öppen ser
den skörd som han har
bärgat
Pär Lagerkvist

1441.

Oroas ej, räds ej
uppbrottstimman
En vänlig hand lugnt
ordnar båtens segel,
som för dig bort från
kvällens land till
dagens
Gå utan ängslan ner i
strandens tystnad,
den mjuka stigen
genom
skymningsgräset
Pär Lagerkvist

1442.

O soluppgång i
evigheten
o morgon över
stjärnehav,
o dag varom I intet
veten
som tron blott på
en jordisk grav

Vad är vårt liv, den
korta stunden,
mot livet som vår själ
tillhör,
ur tiden löses den
obunden
och med sin vinge
himlen rör

Du stjärnedag, den
stunden randas
då jag för första gång
dig ser,
med evighetens ljus jag
blandas,
som sig för mig som
morgon ter
Pär Lagerkvist

1443.

Jag vet att bortom det
jag dunkelt anar
finns nya ting, mer
sällsamt underbara
än de jag höll förundrad
i min hand
Jag vet och jag är rik
som ingen
Jag håller i min hand de
gåtfullt vissa tingen,
och deras bröder vänta
mig i dolda land
Pär Lagerkvist

Dikter**1444.**

Så hårt spänns ingen
 båge
 som Livets båge spänns
 och när den en gång
 brister
 har allting nått sin gräns
 Pär Lagerkvist

1445.

En gång blir allting
 stilla
 en gång får allting ro
 Ej något skall förvilla
 min själ på kvällens
 bro
 Ej skall jag se tillbaka,
 ej heller framåt än,
 allt minne är och vaka
 och liv och död min vän
 Pär Lagerkvist

1446.

Livet tar sitt barn till sig,
 öppnar slitna grinden
 Ljungen står vid utnött
 stig
 svalor flyr i vinden
 Gammal gård. I köket
 stång
 för de hårda bröden
 Nöd och längtan,
 fågelsång
 ända in i döden
 Pär Lagerkvist

1447.

Kärlekens visa har
 inga ord,
 nynnar som vinden i
 träden,
 svävar lätt över
 blommande jord,
 leker i sommarsäden
 Ingen hör den mera
 än vi,
 du och jag vid din sida
 För det är oss den
 sjunger i
 sin sång över jorden
 vida
 Pär Lagerkvist

1448.

Aftonport till evigheten,
 tysta skymningsstund
 Djupt fördold är
 hemligheten
 om vårt väsens grund
 Stilla står jag vid
 portalen
 ännu intet vet
 En gång öppnas
 stjärnesalen,
 allt blir evighet
 Pär Lagerkvist

1449.

Det är vackrast när det
 skymmer
 All den kärlek himlen
 rymmer
 ligger samlad i ett dunkelt
 ljus
 över jorden,
 över markens hus
 Allt är ömhet, allt är smekt
 av
 händer
 Herren själv utplånar
 fjärran
 stränder
 Allt är nära, allt är långt
 ifrån
 Allt är givet
 människan som lån
 Pär Lagerkvist

1450.

En gång skall du vara
 en av dem
 som levat för länge sedan
 Jorden skall minnas dig
 såsom den minnas gräset
 och skogarna
 Det multnade lövet
 såsom myllan minns
 Och såsom bergen minns
 vindarna
 Din frid skall var oändlig
 såsom havet
 Pär Lagerkvist

1451.

Det finns ingen sten
 så tung
 som sorgen
 vi känner
 Det finns, ingen ros
 så vacker
 som minnena
 av dig

Maud Larsson

Dikter**1452.**

Håll hög min sorg,
och jag skall aldrig
svika

Ebbe Linde

1453.

Någonstans inom oss är vi
alltid tillsammans,
någonstans inom oss
kan vår kärlek aldrig fly

Erik Lindegren

1454.

Och ännu länge härefter
då jag vandrar ensam
framåt
trottoarerna
skall jag förnimma dig
vandra
vid min sida
med fotsteg som viskar till
mina
i den stora stadens
larmande
ödslighet

Artur Lundkvist

1455.

Visst går stormen till ro
i den sovande dal
och det stillnar i fjäll
och på hav
Men vi njuta en stillare
stillhet,
O, hjärta, i vår grav

Arvid Mörne

1456.

Nu tynger intet,
jag har lämnat allt
i andra händer,
starkare än mina

Bengt E. Nyström

1457.

Låt ingen dagens stund
i armod slockna ut
Gör levande var sekund
gör blommande var minut

Anders Roswall

1458.

Nu är åsen i min stuga
bruten,
skörden på min teg av
hagel härjad

J L Runeberg

1459.

Till flydda tider återgår
min tanke än så
gärna
Mig vinkar från
förflutna år
så mången vänlig
stjärna

J L Runeberg

1460.

Vad rätt Du tänkt vad Du
i kärlek vill,
vad skönt Du drömt, kan ej
av tiden härjas
Det är en skörd, som
undan
honom bärgas
ty den hör evighetens
rike till

Viktor Rydberg

1461.

Det gick en gammal
odalman
och sjöng på åkerjorden
Han bar en frökorg i sin
hand,
och strödde mellan orden
för livets början och livets
slut
sin nya fröskörd ut
Han gick från soluppgång
till
soluppgång
Det var den sista dagens
morgon
Jag stod som harens unge,
när han kom
Hur ångestfull jag var
inför hans vackra sång
Då tog han mig och satte
mig
i korgen
och när jag somnat,
började
han gå
Döden tänkte jag mig så

Bo Setterlind

1462.

Lika självklart som vi alla
föddes
skall vi alla en gång födas
åter,
skall vi stå som barnet
framför porten
till det ofattbaras
verklighet

Bo Setterlind

Dikter

1463.

Att dö är seger,
inte nederlag
Det lyser över bergen
Natt har blivit dag
Sörj inte den som
äntligen är fri
Och frukta ingenting ty
Gud är liv

Bo Setterlind

1464.

Fridens stilla, milda källa,
Själens vän i evighet

Bo Setterlind

1465.

Låt oss ge varandra tid,
låt oss göra famnen vid,
låt oss älska, låt oss
sjunga,
inte hålla tand för tunga,
låt oss skratta, låt oss leka
låt oss sorgerna beveka,
låt oss jaga tvivlen bort,
livet är så gränslöst kort!

Bo Setterlind

1466.

Den vi älskar för oss
genom mörkret, genom
sorgen,
genom livets natt och
tomhet
genom tvivlet
Därför fruktar vi ej
längre döden
inte dödens skugga, inte
ljusets bortom döden
Ty att dö är att som
barnet födas, lika
smärtsamt, lika
ljuvligt kanske
ingen vet
-som inte riktigt
känner
någon längtan, något
annat liv!
Lika självklart som vi
alla föddes skall vi alla en
gång
födas åter,
skall vi stå som barnet
framför porten
till det ofattbaras
verklighet

Bo Setterlind

1467.

Kommer en dag som i
dag
då vi skiljs, men för
evigt,
varken du eller jag
behöver tänka därpå

Frukta vet vi ej av
Döden närmar sig
redligt

Hösten strör sina blad
och molnen går

Snart är det mörkt på
jorden

Vintern blir lång
Låt oss vandra i skogen
ännu en gång

Låt oss gå bort under
stjärnorna

Mörkret kan oss ej nå
Våren och sommaren
väntar till slut ändå
Min älskade

Bo Setterlind

1468.

Var rädd om livet,
det skall glädja dig,
var rädd om ljuset,
det skall leda dig,
var rädd om mörkret,
det skall skydda dig,
var rädd om slutet,
det skall rädda dig

Bo Setterlind

1469.

Här är mörkret,
där är Ljuset
Här är sorgen,
där är Glädjen
Här är döden,
där är Livet

Bo Setterlind

Dikter**1470.**

Himlens hav
har ingen strand
bara ljus

Bo Setterlind

1471.

Vill du nå mig
med din hand
sök mig inte där du är,
sök mig lite längre bort
-i ett annat land

Bo Setterlind

1472.

Säg inte, att ingenting
blir kvar
av den vackraste fjärilen
livet gav
Säg inte, att vingarnas färg
bleknar bort
och försvinner i vinden
som stoft, som stoft
Och fjärilens kropp
måste gömmas i grav,
är ändå den svindlande
flykten kvar!

Bo Setterlind

1473.

Nu är det höst och de
gyllene fåglarna
flyga alla hem
över djupblå vatten;
på stranden sitter jag
och stirrar
i det granna glittret
och avskedet susar
genom grenarna
Avskedet är stort,
skilsmässan är
förestående,
men återseendet är visst

Edith Södergran

1474.

Jag träder ut till eder
med ett glatt budskap:
Guds rike börjar

Edith Södergran

1475.

Blott det eviga bor i
Ditt hjärta än

Esaias Tegner

1476.

Det finns ett hav,
som ingen ser,
det finns en grav,
där ingen dör,
det finns en sol,
som ej går ner,
det finns en strand
i varje själ

Bo Setterlind

1477.

Jordisk oro viker
för den frid som varar
Graven allt förliker
himlen allt förklarar

J O Wallin

1478.

Allt i livet är ej sol,
allt i livet är ej natt,
som en morgonskymning
klarnar
allt omkring oss
småningom

Wecksell

1479.

När åt den stilla
kyrkogården
ett saknat stoft vi tyst
förtro,
förtröstans ängel håller
vården
ännu kring griftens
skumma bo,
och graven säger: tvivla!
Men ängeln säger tro!

Carl David af Wirsén

1480.

Om av det långa livet
en enda dag var kvar
då sökte jag det vackraste
som jordelivet har
Det vackraste på jorden är
bara redighet
men det gör ensamt liv till
liv och verklighet

Karin Boye

1481.

Vårt liv,
vår tid en dag i sänder,
så tyst
och stilla glider bort.
Om litet
eller mycket händer
är livet alltid kort.
Det nyttjar ej
att se sig om.
Den tid som var, som är,
som kom
var blott ett lån från
evigheten

1482.

Vårt liv är en vindfläkt,
en saga, en dröm
En droppe som faller
i tidernas ström
Den skimrar i regnbågens
färg en minut
bryter och faller och
drömmen är slut

Dikter**1483.**

Är det vår i himmelriket?
 Står det hästhovar i diket?
 Hör jag själaringning
 hemma i vår by?
 Herren Gud på porten
 gläntar,
 vinkar åt mig, ler och
 väntar.
 Och jag nalkas på en
 snövit sommarsky.

1484.

Bind en bukett av minnen,
 en vacker av rosor full.
 Plocka bara de bästa,
 knyt samman med trådar
 av guld.
 Bind en bukett av minnen,
 från hemmet och soliga dar
 Tag inte med några törnen,
 av dem nog jorden har

1485.

Dagar då vi inte tror att vi
 ska överleva,
 förundras vi över att våra
 hjärtan fortfarande orkar
 slå.
 Dagar då vi inte tror vi
 skall orka gå vidare,
 fortsätter vi ändå.
 Dagar då vi inte tror att
 solen finns mer,
 förundras vi över när den
 lyser igen.
 Dagar då vi tror, att det
 aldrig blir en ny dag,
 förundras vi över att det
 blir natt och en ny morgon
 kommer.
 Dagar då vi aldrig mer
 tror att vi ska skratta,
 häpnas vi över att vi ändå
 kan det.
 Dessa dagar överlever vi
 trots allt,
 greppande efter det sista
 halmstrået.
 Slår våra hjärtan ändå,
 uttrötta somnar vi i natten
 och morgonen kommer,
 trots allt
 och vi fortsätter att gå
 vidare.
 Dagarna fortsätter att gå,
 Livet kämpar vidare
 tappert och segt för det oss
 framåt.
 Själva kanske vi är
 modlösa, tröstlösa,
 ändå fortsätter tiden att
 gå.
 Det blir natt
 och det blir morgon.
 Såren läks, och blir ärr
 med tiden,
 för tiden fortsätter
 outtröttligt att gå.
 Fast vi tror att det finns
 dagar då....

Anna Träskmark

1486.

Döden är ingenting alls
 Jag har bara smugit in
 i rummet intill.
 Jag är jag, och du är du.
 Allt vad vi var för
 varandra
 det är vi fortfarande.
 Nämn mig vid mitt
 gamla vanliga namn,
 tala till mig på det
 sorglösa sätt
 som du alltid gjorde.
 Använd inte annorlunda
 tonfall.
 Bär inte en pressad min
 av allvar eller sorg.
 Skratta, som vi alltid
 skrattade åt de små skämt
 som vi hade tillsammans.
 Bed, le, tänk på mig, be för
 mig.
 Låt mitt namn alltjämt
 få vara på allas läppar,
 så som det alltid var.
 Varför skulle jag vara ur
 sinne,
 därför att jag är ur sikte?
 Jag väntar på dig i en
 paus,
 någonstans mycket nära,
 bara runt hörnet.

1487.

Gråt ej ni mina kära
 Jag är ej död
 Jag finns i soluppgången
 i morgonens varma glöd
 Torka tåren ifrån kinden
 Hos er jag alltid är
 I fågelsången i ljumma
 sommarvinden jag finns
 ju där
 Sörj ej, jag är ju alltid
 hos er när
 Minns de vackra minnen
 och ej på sorgen bär.

Dikter**1488.**

Gråt ej vid min grav
 Jag finns ej där
 jag finns i solens
 spegelblänk på havet
 Jag finns i vindens lek
 över sädesfälten
 jag finns i höstens
 stilla regn
 Jag finns i vintergatans
 stjärnehär
 Och när du i tidig
 morgon
 väcks av fågelkvitter
 är det min röst du hör
 Så gråt ej vid min grav
 Vi ska ses igen.

1489.

Jordens Gud, stjärnornas
 Herre
 vän med blommor och
 sparvar och barn,
 tack för de lyckliga dagar
 på jorden.
 Tack för allt som du gav
 vår vän.

Livets Gud, kärlekens

Herre,
 tänd för vännen ditt eviga
 ljus.
 Kom i vår ensamhet, kom i
 vårt mörker.
 Låt oss känna att du är
 där.

*Tröstens Gud, Fader för
 alla,
 vännen lämnar vi nu i din
 hand.*

*Följ oss i vardagen, hjälp
 oss att möta
 nya dagar i tro på dig.*

Britt G. Hallqvist

1490.

Nu har jag gått
 för att ej vända åter
 och det blir bara värre
 mina kära, om Ni gråter
 Inget kan ändra
 det öde vi har
 Så jag vill att Ni minns mig
 som jag var
 Nu när Ni står här
 och kanske mig saknar
 Då vill jag mina kära
 att ni vaknar
 och livslusten har
 och lever de dagar
 den tid Ni har kvar.

1491.

När Dina steg har tystnat,
 finns ändå ekot kvar.
 När Dina ögon slocknat,
 vi alla minnen har.
 Vi spar dem i våra hjärtan,
 tar fram dem då och då.
 Så kommer Du för alltid,
 att vara här ändå.

1492.

Pust och ångest vikit
 hädan.
 Äst du redo att gå hädan
 lungt och trösterikt på
 bönders enkla vis?
 Äst du luttrad, ren och
 skriftad,
 att bli fäst vid jord och
 griftad,
 må du gå i frid till mildan
 paradiset!

Ur "Himlaspelet"

1493.

Hon var här nyss, om
 dagen änglalik
 i Hennes ögon lyste livet
 rikt
 På vägar inifrån Hon mot
 mig log
 ett ljus mer verkligt än en
 värld av ord
 Hon framstod som ett
 hjärtas sändebud,
 en ren kristall, en ros som
 lovsjöng Gud,
 Hon var här nyss, nu kan
 jag inte se
 blott glansen återstod:
 Förtvivla eller be.

Bo Setterlind

1494.

Hur tomt blir det ej,
 när den gömmes i jord
 som blott burit godhet
 i gärning och ord -
 fast böjd under svidande
 sorger som mött,
 fast tyst under mödorna
 dignad!
 Hur stort är att fylla i
 ringhet sitt kall
 och verka i kärlek tills
 dagen är all,
 hur ljuvt är att sova, för
 den som är trött,
 hur ljuvt att sova
 välsignad!

Kerstin Hed

1495.

Tack, Gud, för syster Död,
 som tar,
 allt levande i sitt förvar.
 Hon för oss i sin tysta vagn
 en afton hem från mödans
 mark.

Franciscus av Assisi

Dikter

1496.

*Jag lyfter blicken mot det
höga,
jag litar på ditt löftesord.
Du följer med ditt
fadersöga
det minsta kryp på denna
jord.
På glädjens eller sorgens
stig
till slut Du för mig hem till
dig*

A.A. Afzelius 1814

1497.

*Det är något bortom
bergen
bortom blommorna och
sången,
det är något bakom
stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt.
Hören - något går och
viskar,
går och lockar mig och
beder:
Kom till oss, ty denna
jorden
den är icke riket ditt!*

Dan Andersson

1498.

*Ty Du, blott Du var livet,
när det var som vackrast
och bäst
och mycket blev Dig givet,
men alltid gav Du mest.*

Bo Bergman

1499.

*Göm oss i jord, som det är
föreskrivet
Om någon tid ska fröet
vara blomst.
Blott en gång stiger du ur
moderlivet.
Oss väntar vår och evig
återkomst!*

1500.

*Nu föll ur björkens
slocknande topp
regndiamanten med
ljudlöst dropp.
Slut dina ögon du kära och
blunda,
undrens och tystnadens
timmar stunda.*

Jarl Hemmer

1501.

*Någonstans inom oss är vi
alltid tillsamman,
någonstans inom oss kan
vår
kärlek aldrig fly.
Någonstans, o någonstans
har alla tågen gått
och alla klockor stannat:
någonstans inom oss är vi
alltid här och nu,
är vi alltid du intill
förväxling
och förblandning,
är vi plötsligt undrans
under
och förvandling,
brytande havsvåg,
roseneld och snö*

Erik Lindegren

1502.

*Herren är det ljus
som möter oss i mörkret
för att vi skall se
vår möjlighet*

Bo Setterlind

1503.

*Ibland liksom hejdar
sig tiden ett slag
och någonting alldeles
oväntat sker.
Världen förändrar sig
varje dag
men ibland blir den
aldrig densamma mer*

Alf Henriksson

Sentenser

1601.

Älskad – Saknad

1602.

Tack för våra lyckliga år

1603.

Störst av allt är kärleken

1604.

Stora själar lida tyst

1605.

Hjärtat gömmer minnena

1606.

I kärlek

1607.

Kärleken är allt

1608.

Kärleken övervinner allt

1609.

Vårt enda hem är kärleken

1610.

*Genom kärleken lever
det vi har förlorat*

1611.

*Livets gränssten men
icke kärlekens*

1612.

Din kärlek lever i oss

1613.

Vår kärlek följer Er

1614.

Evigt förenade i kärleken

1615.

Tack för Din kärlek

1616.

*I kärlek levde Du,
i tro dog Du,
i frid vilar Du*

1617.

Genom död till liv

1618.

Över djupen mot höjden

1619.

Till ljuset

1620.

*Vi leva för att dö,
men dö för att leva*

1621.

*Vi dö, men vi dö icke,
ty vi leva vidare i deras
hjärtan, som älska oss*

1622.

Döden är porten till livet

1623.

*Inget väsen kan
sönderfalla till ingenting*

1624.

*Mötas för att skiljas,
skiljas för att mötas*

1625.

*Korset först och kronan
Sedan*

1626.

*Låt ankaret falla
- jag är i hamn*

1627.

Återseendet står kvar

1628.

Vi mötas igen

1629.

Återförenade

1630.

*Minnet vår glädje,
återseenden - det vårt hopp*

1631.

Ditt minne lever

1632.

Tack för vad Du gav

1633.

I tacksamt minne

1634.

*För tidigt för oss men det
var Guds vilja*

1635.

Hans verk lever

1636.

Blev till välsignelse

1637.

Han levde för att tjäna

1638.

Störst är den som tjänar

1639.

*Här vilar de flitiga
händerna*

1640.

*Ett ädelt hjärta
fann här sin ro*